

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Lenky Severové a soudkyně JUDr. Ilony Lövyové a Mgr. Daniely Teterové ve věci

žalobců: a) **Zlata Štréblová**, narozená 14. 5. 1954
bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice
b) **Ing. Martin Urban**, narozený 9. 12. 1972
bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram
oba zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Mládkem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha-Vinohrady

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 7. 8. 2020,
č. j. 18 C 193/2018-712

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se v napadené části, tj. v odstavci I., III. a IV. výroku, **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům a), b) na nákladech odvolacího řízení **56.056 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku advokátu žalobců a), b).

Odůvodnění:

1. Okresní soud napadeným rozsudkem rozhodl tak, že se nahrazuje projev vůle žalované uzavřít s žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) tak, že:
 - 1) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „**Státní pozemkový úřad**“), spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to pozemky:
 - (i) parc. č. 3357/5 oddělený od parc. č. 3357/1 katastrální území Bruntál-město, obec Bruntál, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 3627-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019,
 - (ii) parc. č. 2091/1, parc. č. 2091/46, parc. č. 2091/48, parc. č. 2091/49 a parc. č. 2091/50 oddělené od parc. č. 2091/1 katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 963-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 15. 11. 2019,
 - (iii) parc. č. 379, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
 - (iv) parc. č. 1332/7, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
 - (v) parc. č. 1817/1, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
 - (vi) parc. č. 1072/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
 - (vii) parc. č. 1071/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
 - (viii) parc. č. 5383/1, katastrální území Krnov- Horní Předměstí, obec Krnov,
 - (ix) parc. č. 191/1 oddělený od parc. č. 191/1, katastrální území Lomnice u Rýmařova, obec Lomnice na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 446-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019.
 - 2) Žalobce, **Ing. Martin Urban**, r. č. 721209/0028, bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.
 - 3) Žalobce má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 674/11 ze dne 15. 11. 2011, nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům za pozemky žalobci v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.
 - 4) Žalobkyně, Zlata Štréblová, nar. 14. 5. 1954, trvale bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.
 - 5) Žalobkyně má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000,

č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002, č. j. PÚ 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 674/11 ze dne 15. 11. 2011, nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům za pozemky žalobkyni v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

6) Žalovaná k uspokojení nároku žalobců na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobcům do spoluvlastnictví pozemky:

- (i) parc. č. 3357/5 oddělený od parc. č. 3357/1 katastrální území Bruntál-město, obec Bruntál, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 3627-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019,
- (ii) parc.č. 2091/1, parc. č. 2091/46, parc. č. 2091/48, parc. č. 2091/49 a parc. č. 2091/50 oddělené od parc. č. 2091/1 katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 963-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 15. 11. 2019,
- (iii) parc. č. 379, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (iv) parc. č. 1332/7, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (v) parc. č. 1817/1, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (vi) parc. č. 1072/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
- (vii) parc. č. 1071/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
- (viii) parc. č. 5383/1, katastrální území Krnov- Horní Předměstí, obec Krnov,
- (ix) parc. č. 191/1 oddělený od parc. č. 191/1, katastrální území Lomnice u Rýmařova, obec Lomnice na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 446-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019,

a žalobci tyto pozemky do svého spoluvlastnictví přijímají, každý ve výši spoluvlastnického podílu id. ½ (odstavec I. výroku), žalobu v části týkající se povinnosti žalované uzavřít smlouvu k pozemku parc. č. 128/3 v katastrálním území Horní Benešov, obec Horní Benešov, zamítl (odstavec II. výroku), žalované uložil povinnost zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 231.395,56 Kč, k rukám Mgr. Martina Mládka, advokáta se sídlem Ostrovní 5, Praha 1, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku (odstavec III. výroku), a České republice – Okresnímu soudu v Bruntále na náhradě nákladů státu částku 1.050 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (odstavec IV. výroku).

2. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, kterým napadla odstavce I., III. a IV. výroku rozsudku. Žalovaná je přesvědčena, že rozsudek trpí vadami, které naplňují několik odvolacích důvodů ve smyslu ust. § 205 odst. 2 o. s. ř., a to konkrétně:

- a) podle ust. § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. soud nepřihlédl k žalovaným tvrzeným skutečnostem a k jím označeným důkazům, když nezohlednil argumentaci správnosti výpočtu výše restitučního nároku žalobců provedeného žalovaným, resp. jeho právním předchůdcem, a ani se nezabýval námitkami žalovaného zejména ve vztahu k vadám znaleckého posudku prof. Ing. Renáty Schneiderové Herálové, Ph.D., který předložili žalobci (dále jen „znalecký posudek, resp. znalkyně“), ač k tomu žádná zákonná překážka nebránila;

- b) podle ust. § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř. soud neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl výslech znalců, jejichž znalecké posudky žalobci i žalovaný v řízení předložili, a jejichž závěry se významným způsobem liší, což má za následek nedostatečné zjištění výše restitučního nároku žalobců;
- c) podle ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci, když soud nesprávně posoudil otázku liknavosti a svévole žalovaného vůči žalobcům a nesprávně posoudil rozsah procesní (ne) aktivity žalobců při domáhání se uspokojení jejich restitučního nároku;
- d) podle ust. § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. je napadený rozsudek postižen jinou vadou, která mohla mít a měla za následek nesprávné rozhodnutí ve věci - tato vada se projevuje nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, která je dále blíže konstatována v rámci jednotlivých níže podrobně rozebraných odvolacích důvodů.

K námitce ad a) žalovaná uvádí, že okresní soud se zcela ztotožnil s argumentací žalobců, aniž by se jakkoli vypořádal s tvrzeními žalované a důkazy, které v řízení předložila. Zejména se nevypořádal s námitkami žalované týkající se nesprávného postupu znalkyně při vypracování znaleckého posudku a jednotlivých vad znaleckého posudku. Během řízení namítala, že restituční nárok žalobců za odňaté pozemky oceněné již na přelomu tisíciletí reflektují skutečný stav a výši restitučního nároku žalobců a podmínky, za nichž byly dotčené původní pozemky rodině žalobců odňaty. Upozorňovala, že žalobci nabyli dojmu, že ocenění nevydaných odňatých pozemků je nesprávné až poté, co byly jejich restituční nároky úplně nebo z větší části vyčerpány. Žalobci, resp. jejich právní předchůdci, přitom v minulosti žádali žalovanou o finanční náhrady za nevydané odňaté pozemky, které jim byly poskytnuty. Výše zbylých restitučních nároků žalobců byla řádně stanovena neměnně téměř 8 let. Je zásahem do právní jistoty všech zbývajících restituentů, jejichž případy nebyly dosud z nejrůznějších procesních či jiných důvodů ukončeny, aby se téměř uspokojený restituent náhodně zaktivizoval na základě účelového výkladu dílčích judikatorních závěrů přijatých soudy v nepřiléhajících věcech. Žalovaná toto jednání považuje za rozporné s dobrými mravy. Žalovaná soud upozorňovala, že není možné požadovat nekonečné přeceňování výše restitučního nároku bez ohledu na to, v jakém rozsahu již byli žalobci uspokojeni a jaké pozemky, v jakém stavu a za jaké situace byly žalobcům odňaty. Zvláště ve chvíli, kdy proces stanovení a ocenění restitučního nároku proběhl řádně a v souladu s účelem, smyslem i podmínkami restitučního zákonodárství. Žalovaná během řízení namítala nesprávný postup znalkyně spočívající v tom, že znalkyně neaplikovala srážky dle přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1998 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., kterou se mění a doplňuje vyhláška č. 182/1998 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků (dále jen „oceňovací vyhláška“), i když použití srážek má logický smysl. Kritéria, dle kterých dochází k ocenění dle oceňovací vyhlášky, jsou poměrně nepružná a obtížně reflektují tržní hodnotu pozemků danou jejich umístěním, okolím, zasít'ovaností, atd. Oceňovací vyhláška činí rozdíly na základě umístění pozemku, je však zjevné, že i v rámci jednoho územního celku není hodnota pozemku vždy stejná. K vyrovnání těchto diskrepancí slouží aplikace srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky. Za vadné žalovaná považovala některé zákresy jednotlivých PK parcel v příslušných regulačních plánech, které tvoří přílohy ke znaleckému posudku, jelikož ze znaleckého posudku bylo patrné, že část mapy byla do mapy „vlozena“ a překrývá původní mapu, a také označení některých pozemků jako pozemků stavebních, ač zcela viditelně i dobové regulační plány označují odebrané plochy za veřejné sady a nezastavitelné plochy. Žalovaná si nechala z důvodu procesní opatrnosti zpracovat oponentní znalecký posudek vypracovaný znaleckým ústavem Grant Thornton Valuations, a.s. (dále jen „oponentní znalecký posudek“ nebo „oponentní znalec“), jelikož se obávala, že v případě, že by soud neshledal tvrzení žalované za důvodné a ve věci by došlo ke koncentraci řízení, neměla by žalovaná možno se proti

znaleckému posudku nijak bránit. Oponentní znalec zpochybňoval správnost znaleckého posudku, jelikož dle jeho názoru je posudek nekonzistentní, když postupuje neúplně dle oceňovací vyhlášky, nekorektní, když přiřazuje průměrné ceny namísto přesně definovaných, a také nespolehlivý, pokud vychází z upravených mapových podkladů. Nicméně soud ve svém rozsudku vycházel pouze ze znaleckého posudku a ve vztahu k oponentnímu znaleckému posudku v odstavci 38 odůvodnění pouze uvedl, že „ke změně ocenění nedošlo ani přes existenci žalovanou zadáného znaleckého posudku u znaleckého ústavu, který již původní evidované nároky žalobců podstatně zvýšil, byť nikoliv správně, jak bude uvedeno níže“. Soud se však dále nezabýval rozdíly mezi znaleckým posudkem a oponentním znaleckým posudkem, zejména aplikací srážek dle přílohy č. 7 oceňovací vyhlášky a závěry plynoucí ze znaleckého posudku vzal automaticky za své. Soud se tak nevypořádal s rozdílností posouzení ocenění jednotlivých nevydaných odňatých pozemků, neboť toto nepovažoval vzhledem k hodnotě vydávaných náhradních pozemků za podstatné. Určení přesné výše restitučního nároku je zcela zásadní pro určení rozsahu, v jakém je zbývající restituční nárok jednotlivých žalobců stále ještě možné uspokojit s ohledem na jejich dřívější částečné uspokojení prostřednictvím např. finančních náhrad v režimu § 16 zákona o půdě nebo pravomocně vydaných náhradních pozemků v paralelně vedených řízeních o žalobě o nahrazení projevu vůle žalovaného. Žalovaná navíc zdůrazňuje, že během řízení nikdy netvrdila, že výše restitučního nároku je jiná než 15.642,60 Kč. Oponentní znalecký posudek byl vypracován jen z důvodu procesní opatrnosti. Soud nepřihlédl k mnoha podstatným tvrzením žalované, čímž zatížil rozsudek procesní vadou. K odvolací námitce ad b) žalovaná uvádí, že ve svých předchozích podáních rozporovala závěry znalkyně ve znaleckém posudku a předložila oponentní znalecký posudek. Z uvedeného bylo jednoznačné, že ocenění nevydaných odňatých pozemků je mezi stranami sporné a závěry znaleckých posudků předložených v řízení se výrazně rozcházejí. Ústavní soud přitom ve svém nálezu ze dne 26. 8. 2015, sp. zn. I. ÚS 3253/13, poukázal na určitá specifika znaleckého posudku jakožto důkazu. Nicméně soud k výsledku znalkyně nepřistoupil, i když z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2458/2009 jasně plyne, že „soud nesmí ve smyslu ust. § 127 odst. 1, věty čtvrté [nynější věta pátá, poznámka žalované] o. s. ř. upustit od výsledku znalce (a spokojit se s písemným posudkem znalce) mimo jiné tehdy, vznášeli-li účastníci řízení proti závěrům znalce podstatné (zdůvodněné) výhrady, jejichž vyjasnění je pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, a to i v případě, že soud jinak nemá pochybnosti o správnosti písemného znaleckého posudku“. Neprovedení výsledku znalkyně zakládá nesprávnost rozsudku a porušení procesních práv žalované. K výsledku znalkyně a oponentního znalce měl soud přistoupit tím spíše, že znalecký posudek a oponentní znalecký posudek se nezakládaly na stejných závěrech (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 21 Cdo 4543/2014). K odvolací námitce ad c) žalovaná uvedla, že soud se dopustil nesprávného právního posouzení neúplně zjištěného skutkového stavu, čímž rozsudek zatížil další vadou. Žalovaná nesouhlasí s právním hodnocením svého jednání ze strany soudu. Vůči žalobcům se žalovaná nedopustila svévolného ani liknavého jednání. Byli to naopak žalobci, kteří zůstávali dlouhá léta zcela pasivní. V takovém případě nesplnili požadavky kladené na úspěšné uplatnění žaloby o nahrazení projevu vůle, jak je vymezuje rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 3767/2009. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 2772/2015, je možné liknavost či svévoli spatřovat v takovém přístupu žalovaného, který by bezdůvodně a protizákonným způsobem oddaloval možnost uspokojení restitučního nároku konkrétního restituventa v konkrétním případě. Žalovaná nijak nebránila žalobcům, aby uplatnili svůj restituční nárok a ani neoddalovala možnost uspokojení restitučního nároku. Naopak umožnila jim uspokojení v podobě poskytnutí finančních náhrad. Pojmovým znakem liknavosti je určitá neaktivita či zdánlivá aktivita na straně žalované. Liknavost může mít (dle názoru Nejvyššího soudu vyjádřeného v usnesení ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 585/2018), zejména podobu nedostatku veřejných nabídek schopných uspokojit nároky oprávněné osoby (být postupným čerpáním) či nezařazení vhodného pozemku do veřejné nabídky, byť tomu nebrání žádná

zákonná překážka. Svévole se může projevovat například odmítnutím podpisu smlouvy s osobou, která se do veřejné nabídky přihlásila a již vznikl na převod pozemku nárok porušováním zákonem stanoveného postupu k převodu náhradních pozemků ze strany žalované, či trvání namítne účasti oprávněné osoby ve veřejné nabídce za současného nezahrnutí konkrétního vhodného pozemku do této veřejné nabídky. Žalovaná se nemohla u žalobců dopustit liknavosti a svévole, když restituční nárok žalobců byl úplně (u žalobce č. 1) nebo z podstatné části (u žalobce č. 2) již uspokojen a žalobci, resp. jejich právní předchůdce, ničeho nenamítali. Žalovaná eviduje, že žalobci se účastnili veřejných nabídek pouze 2x, a to krátce před podáním žaloby 23. 4. 2018 a 12. 6. 2018, tudíž s ohledem na termíny těchto přihlášek je zřejmé, že tak žalobci učinili zcela účelově ve snaze navodit dojem přípustnosti předmětné žaloby, resp. splnění první z podmínek přípustnosti, vlastní aktivní účast. Výše uvedená jednání nelze označit za aktivní snahu oprávněných osob získat náhradní pozemek, ale s ohledem na časové okolnosti spíše za očividnou snahu žalobců zhojit svou předchozí liknavost a napravit obraz své nedostatečné péče o vlastní majetkové zájmy. Aktivní přístup oprávněné osoby předpokládá zejména její účast ve veřejných nabídkách náhradních pozemků, tedy trvalou snahu a součinnost při uspokojování jejího nároku zákonem předvídaným způsobem a podle ustálené judikatury uspokojení restitučního nároku převodem pozemku do veřejné nabídky nezahrnutého je namístě tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 28 Cdo 2143/2014, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 28 Cdo 337/2019 atd.). Pro úplnost žalovaná uvádí, že liknavost není možné spatřovat ani v tom, že mezi uplatněním nároku žalobce na vydání pozemku a samotným rozhodnutím o (ne) vydání pozemku uplynula delší doba, jelikož dle ustálené judikatury, delší doba, po níž nebylo restitučnímu nároku vyhověno, sama o sobě bez dalšího nedokládá, že si žalovaný počínal nekorektně (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2018, sp. zn. 28 Cdo 3452/2017). Soud se otázkou liknavosti nezabýval důkladně a automaticky vzal za své tvrzení žalobců, nereagoval na námitky žalované, že to jsou právě žalobci, kteří jednali vůči svým restitučním nárokům liknavě a nesvědčí jim tak právo na domáhání se převodu náhradních pozemků žalobou o nahrazení projevu vůle. Mezi žalobci a žalovanou bylo sporné ocenění pozemku parc. č. 1332/7, k. ú. Horní Benešov, kdy dle žalobců má být tento pozemek oceněn ve výši 28.859 Kčs a dle žalované ve výši 76.140,05 Kčs, a pozemek parc. č. 5383/1, k. ú. Krnov-Horní Předměstí, kdy dle žalobců má být oceněn ve výši 54.139 Kčs a dle žalované ve výši 468.031,95 Kčs. Vzhledem k výše uvedenému rozporu soud provedl výslech znalce Ing. Libora Hampla (dále jen „znalec žalované“) a znalce Pavla Miškovského (dále jen „znalec žalobců“). Ve vztahu k spornému pozemku č. 1 se žalobci a žalovaná neshodli na určení základní jednotkové ceně sporného pozemku, když znalec žalované vycházel z jednotkové ceny 70 Kčs a znalec žalobců vycházel z jednotkové ceny 20 Kčs. Rozdíl v ocenění spočívá v tom, že znalec žalobce vycházel z toho, že v městě Horní Benešov působil pouze místní národní výbor a tedy vycházel ze stavu, který byl v městě Horní Benešov v roce 1991, jelikož dle jeho názoru by jiný přístup byl v rozporu se zájmy oprávněných osob. Naopak znalec žalované posuzoval stav sporného pozemku č. 1 ke dni ocenění. Ke dni ocenění město Horní Benešov mělo městský úřad, který ve městě působí od 5. 10. 1998, včetně stavebního úřadu, což je více než obec, resp. obecní úřad. Dle znalce žalované se má při oceňování požadovaných pozemků vycházet z aktuálního stavu, neboť v opačném případě by to vedlo k závěru, že u obcí, jež byly součástí větších měst v roce 1990, a postupně došlo k jejich osamostatnění, kdy v současné době jsou malými obcemi, by pozemky na jejich území měly být oceňovány jako pozemky „městské“ za cenu 70 Kč/m². Ve vztahu ke spornému pozemku č. 2 se žalobci a žalovaná neshodli na ocenění části pozemku, která je v územním plánu zařazena do územní rezervy. Znalec žalobců tuto část sporného pozemku ocenil jako nestavební pozemek, jelikož územní rezervy nejsou určeny k zastavění. Znalec žalované část sporného pozemku č. 2 zařazenou do územní rezervy ocenil jako stavební pozemek s odůvodněním, že oceňovací vyhláška přesně neuvádí, co je myšleno tím, že pozemek je v územním plánu určen pro zástavbu,

a proto je takto jako pozemek stavební určen v rezervě. Tuto část znalec žalované ocenil podle § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky. Vzhledem ke značnému rozdílu při ocenění sporných pozemků, zejména sporného pozemku č. 2, se měl soud důkladně zabývat argumentací obou znalců, pochybil, když ve vztahu ke sporným pozemkům vycházel z tvrzení znalce žalobců bez toho, aby se řádným a dostatečným způsobem vypořádal s argumentací znalce žalované. Dále pochybil, když nezohlednil argumentaci znalce žalované, že ve vztahu ke spornému pozemku č. 2 oceňovací vyhláška přesně neuvádí, co je myšleno tím, že pozemek je v územním plánu určen pro stavbu a protože je takto jako pozemek stavební určen v rezervě, má se část tohoto pozemku ocenit podle § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky, a naopak vycházel z nezávazného doporučení České společnosti pro stavební právo, která je dobrovolným, zájmovým a nevládním sdružením fyzických a právnických osob, čímž zatížil rozsudek další vadou. Žalovaná dále nesouhlasila s nepřiznáním náhrady nákladů řízení vzhledem k rozsáhlým pochybením soudu. V případě, že odvolací soud shledá, že žalobci měli, byť v sebemenším rozsahu úspěch ve věci, musí jim být přiznaná náhrada nákladů řízení ponížena minimálně o hodnotu těch náhradních pozemků, které nejsou k převodu vhodné. Soud pochybil, když při rozhodování o náhradě nákladů řízení nezohlednil skutečnost, že žalobci během soudního řízení vzali několikrát svou žalobu ohledně některých pozemků zpět, jelikož seznali, že tyto pozemky nesplňují zákonné podmínky převoditelnosti. Soud pomíjí ust. § 146 odst. 2 o. s. ř. (odkaz na usnesení NS ze dne 20. 9. 2017, sp. zn. 23 Cdo 2988/2017, nálezný Ústavního soudu ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. IV. ÚS 3375/17). V situaci, kdy žalobci ve vztahu k 8 pozemkům vzali v průběhu řízení svou žalobu zpět, ve vztahu k jednomu pozemku byla žaloba zamítnuta, měli žalobci ve smyslu uvedené judikatury pouze částečný úspěch. Jejich částečný neúspěch by měl být porovnán s úspěchem ve věci a závěr měl být promítnut do výroku o přiznání výše nákladů řízení. Soud v odstavci 49 odůvodnění rozsudku nesprávně určil tarifní hodnotu sporu na částku 1.089.044,89 Kč (hodnota vydaných náhradních pozemků). Co se týče výše tarifní hodnoty je nutné odlišit žalobu na vydání věci, jež je předmětem restituční, a žalobu na nahrazení projevu vůle. V případě, že se jedná o žalobu na nahrazení projevu vůle, jedná se o žalobu na neocenitelné plnění a je nutné stanovit vyšší tarifní hodnoty dle § 9 vyhlášky č. 177/1996 Sb., což vyplývá z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (odkaz na rozhodnutí ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. 28 Cdo 3847/2015, případně ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 29 Cdo 3615/2015). Stejný závěr vyplývá i z odborné literatury nebo případně ze stanoviska ČAK k advokátnímu tarifu. Dále žalovaná odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 22 Co 484/2020, ve kterém vystupují další členové rodiny Urbanových, který při stanovení tarifní hodnoty vycházel z tarifní hodnoty 35.000 Kč za 1 úkon podle § 9 odst. 3 písm. b) a t). Dále namítala, že okresní soud vycházel z nesprávné tarifní hodnoty, když hodnota celkově vydaných pozemků je 1.077.601,59 Kč. Odvoláním se domáhala změny napadeného rozsudku tak, že žaloba bude v celém rozsahu zamítnuta a žalované bude přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

3. Žalobci ve vyjádření k odvolání žalované sdělili, že ve věci členů rodiny žalobců Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 8. 7. 2020, č. j. 28 Cdo 1969/2020-661, odmítl dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, č. j. 27 Co 294/2019-628, kterým byl potvrzen výrok II. a částečně změněn a potvrzen výrok III. rozsudku Okresního soudu v Nymburce ze dne 1. 8. 2019, č. j. 10 C 65/2018-546, kterým bylo plně vyhověno žalobě. Nejvyšší soud tímto potvrdil oprávněnost žaloby, kterou se rodina žalobců domáhá nahrazení projevu vůle převodem náhradních pozemků z důvodu svévolného a liknavého jednání žalované vůči žalobcům, jak předpokládá judikatura Nejvyššího soudu ČR. Nejvyšší soud mimo jiné zopakoval své předchozí judikaturní závěry týkající se zejména liknavého a svévolného postupu žalované vůči žalobcům a povinnosti žalobců účastnit se aktivně veřejných nabídek. Nejvyšší soud ČR se v rámci dovolacího řízení také zabýval otázkou konfliktu předložených znaleckých posudků ze strany žalobců a žalované, když potvrdil postup a závěry soudu nižšího stupně a tedy správnost závěru znaleckého posudku vypracovaného doc. (nově prof.)

Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., který v řízení předložili žalobci. Rovněž se vypořádal s otázkou aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1998 Sb. Nejvyšší soud ČR i soudy nižších stupňů shledaly v postupu žalované vůči žalobkyni 1. a žalobci 2. prvky svévole a liknavosti a shledaly tak žalobu oprávněnou. Zároveň Nejvyšší soud potvrdil tvrzení žalobců o tom, že znalecký posudek znalkyně č. 498/6/2018 je věcně správný, a to včetně závěru znalkyně o neuplatnění srážek dle přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1998 Sb. V neposlední řadě je nutné uvést, že shora citovaný případ se týká dalších členů rodiny žalobců, jejichž skutkový stav je v podstatných ohledech shodný se skutkovým stavem žalobkyně 1. a žalobce 2. Žalobci dále sdělují, že ve věci žalobce vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 7 C 225/2018 bylo již dne 30. 6. 2020 rozhodnuto Krajským soudem v Českých Budějovicích, který vyhovující rozsudek soudu I. stupně zčásti potvrdil a zčásti změnil a řízení tak částečně zastavil, resp. žalobu částečně zamítl, a to z důvodu částečného zpětvzetí žaloby a nevhodnosti jednoho náhradního pozemku k vydání. S odkazem na ust. § 13 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého každý, kdo se domáhá právní ochrany, může důvodně očekávat, že jeho právní případ bude rozhodnut obdobně jako jiný právní případ, který již byl rozhodnut, který se s jeho právním případem shoduje v podstatných znacích, žalobci žádají, aby odvolací soud i ve světle usnesení a rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích potvrdil napadený rozsudek, který považují za skutkově i právně správný. Dále žalobci rekapitulují, které skutečnosti byly v průběhu řízení před soudem I. stupně učiněny nespornými. K námitkám žalované uvádí, že vytýká-li žalovaná soudu I. stupně, že se nevypořádal s každým jednotlivým důkazem a tvrzením, upozorňují, že to není povinností soudu. Soud má pouze povinnost zkoumat důkazy a tvrzení v jejich souvislostech a ve světle zásady volného hodnocení důkazů. Je oprávněn nepřihlížet k tvrzením a nezkoumat ty důkazy, které nejsou relevantní pro jeho rozhodnutí a které nemají ve svém důsledku vliv na jeho rozhodování. V této souvislosti žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4065/2010. Pokud žalovaná v odvolání namítá, že výše restitučního nároku žalobce, jak jej žalovaná do dnešního dne eviduje, tj. ve zbývajícím výši 15.642,60 Kč pro žalobce a 0 Kč pro žalobkyni, toto tvrzení není pravdivé, je v rozporu s vlastní evidencí, kterou žalobci předložili jako přílohu č. 2a ze dne 6. 9. 2019. Z této evidence vyplývá, že zbývajícím restituční nárok žalobkyně evidovaný žalovanou činí 22.084 Kč, nikoli 0 Kč. Tvrzení žalované o údajné správnosti jejího postupu při oceňování odňatých a nevydaných pozemků je v příkrém rozporu se závěry nejen znaleckého posudku vypracovaného znalkyní a předloženého žalobci, ale i se závěry oponentního znaleckého posudku, který se se znaleckým posudkem žalobců shoduje na hodnotě restitučního nároku z cirká 85 %. Hodnota restitučních nároků žalobců vyplývající již jenom z oponentního znaleckého posudku po odečtení již čerpané části nároku tak činí celkem částku 4.977.439,82 Kč. Tedy minimálně v této hodnotě musí být hodnota restitučního nároku žalobců mezi stranami nesporná, když oba znalecké posudky se minimálně v této hodnotě shodují. Žalovaná i přes tyto závěry nadále v průběhu řízení i v odvolání setrvává na původním nesprávném ocenění restitučního nároku žalobců. Takové jednání žalované za situace, kdy ze závěrů obou jediných relevantních podkladů oceňujících restituční nárok žalobců vyplývá, že hodnota restitučního nároku každého z žalobců je cirká 150x vyšší, pouze dokládá svévolné jednání žalované vůči žalobcům, kterému se nelze bránit jinak, než soudní cestou. Rovněž je irrelevantní námitka, že má být zásahem do právní jistoty jiných restituentů, pokud žalobci žádají řádně ocenit svůj restituční nárok a zároveň vydat náhradní pozemky, aby tento svůj restituční nárok mohli konečně cirká po 30 letech od změny režimu uspokojit. Žalobci se chovají podle zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ a aktivně se zajímají o ochranu a výkon svých práv. Zcela se ztotožňují se závěrem soudu I. stupně v bodu 42 s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 3389/2014 nebo ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1117/2015, ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015. Irrelevantní je také námitka žalované, kdy soudu I. stupně vyčítá, že se údajně nezabýval

skutečnou výši restitučního nároku žalobců a nepostupoval tak, aby byla skutečná výše restitučního nároku žalobců bez jakýchkoli pochybností prokázána. Poukazují na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2288/2018, dle kterého není nezbytné, aby se soud detailně zabýval celkovou výši restitučního nároku žalobců, když je pro jeho posouzení toliko klíčové, zda je restituční nárok žalobců v současné době dostatečný pro jimi požadované náhradní pozemky. Zároveň uvádí, že u jiných soudů již došlo k výsledkům znaleců zpracovávajících znalecký posudek i oponentní znalecký posudek a považují tak za nadbytečné, aby byli oba znalci vyslýcháni u každého soudu, když se stále jedná o tytéž posudky a de facto se opakují i otázky na znalce. Navíc byly oba znalecké posudky a jejich závěry přezkoumány Nejvyšším soudem. V této souvislosti dále poukazují na názor Krajského soudu v Praze, který ve svém rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č. j. 27 Co 294/2019-628, se zabýval otázkou správnosti znaleckého posudku ve vztahu k neaplikaci srážek dle přílohy č. 7 vyhlášky. Pokud jde o liknavost jednání žalované vůči žalobcům žalobci odkazují na odůvodnění okresního soudu a dále na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, v němž upozornil, že nesnáze při vyřizování restitučních nároků nesmí žalovaná přesouvat na oprávněné osoby. Pokud žalovaná toto činí, dopouští se svévole a jediným způsobem, jak se oprávněné osoby mohou domoci splnění svého nároku, je právě podání žaloby na uložení povinnosti žalované uzavřít s nimi smlouvu o převodu konkrétních pozemků. Nejvyšší soud toto právo opakovaně zdůraznil v případech, kdy žalovaná odmítala zaevidovat restituční nárok oprávněných osob ve správné výši, a tím vyloučila oprávněnou osobu z efektivní účasti ve veřejných nabídkách (viz např. rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, 28 Cdo 1964/2017, 28 Cdo 3576/2016 či 28 Cdo 4078/2015). Žalovaná nepřehodnotila ocenění restitučního nároku žalobců, přestože ji k tomu žalobci vyzvali dopisem ze dne 18. 4. 2018 a opětovně dopisem ze dne 30. 5. 2018. Žalobci odkazují na další obdobná rozhodnutí Nejvyššího soudu (např. ve věcech sp. zn. 28 Cdo 2119/2017, 28 Cdo 3108/2017 a 28 Cdo 3313/2017) a zdůraznili, že žalobci se každý zúčastnil celkem 4 veřejných nabídek, ani jednou nebyli úspěšní výlučně z důvodu žalovanou konstatovaného nedostatečného nároku, který žalovaná eviduje až do dnešního dne v nesprávné výši. V případě nesprávného ocenění restitučního nároku ze strany žalované se totiž za dostatečnou aktivitu restituventa a svévoli žalované považuje vedle snahy o účast ve veřejné nabídce již jenom žádost o přecenění restitučního nároku. Žalobci dostatečně prokázali, že nejen opakovaně vyzvali žalovanou o přecenění restitučního nároku, ale zároveň se se svým skutečným nárokem opakovaně účastnili veřejných nabídek, ve kterých z důvodu nesprávně evidovaného nároku neuspěli. Ke svévoli a liknavosti žalované poukázali na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1964/2017. Dále mají za to, že pokud jde o rozhodnutí, na která žalovaná odkazuje ve svém odvolání, ta jsou nepřilehává a opakovaně zdůrazňují, že zbývající hodnota restitučního nároku obou žalobců je po odečtení již čerpané části nároku, je minimálně ve výši 9.972.439,82 Kč, hodnota zbývajícího restitučního nároku obou žalobců tak převyšuje hodnotu pozemků vydaných rozsudkem, která činí částku 1.077.600,89 Kč. Pokud jde o ocenění náhradních pozemků, žalobci se ztotožňují se závěry okresního soudu. Pokud se týká pozemku parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov, vyšlo najevo, že Ing. Hampl vůbec nezkoumal, zda v Horním Benešově v minulosti působil místní nebo městský národní výbor, spokojil se pouze se skutečností, že Horní Benešov je v současnosti městem s městským úřadem. K této problematice se ve svém rozhodnutí vyjádřil Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 6. 8. 2019, sp. zn. 28 Cdo 2140/2019, a v němž se řešila shodná situace města Dašice, které nikdy nedisponovalo městským národním výborem a i přesto pozemky na území tohoto města žalovaná oceňovala částkou 70 Kč za m². Nejvyšší soud uzavřel, stejně jako Ústavní soud ČR, že pouhá administrativní změna z obce na město nemůže mít vliv na reálnou cenu pozemků, v daném území zvláště, pokud obec je městem pouze ve formálním slova smyslu. Prostým náhledem na internetové zdroje je zřejmé, že Horní Benešov má cirká 2300 obyvatel, což při svém výsledku uznal i Ing. Hampl, a nesplňuje tak dokonce ani podmínku pro status města dle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích ve znění pozdějších předpisů.

Stavební pozemky v obci Benešov je tak nutné ocenit částkou 20 Kčs za m². Je tak zřejmé, že odvolací námitky jsou nesprávné. Pokud se týká hodnoty pozemku parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov-Horní Předměstí, i v tomto případě nemohou obstát námitky žalované, resp. závěry posudku Ing. Hampla. Znalec Hampl ocenil předmětný pozemek jako stavební dle § 14 odst. 1 vyhlášky, aniž by k tomu měl jakýkoli podklad, vyjma konzultace s vedoucím ocenění žalované, tedy konzultace se svým objednatelem (a rámcové smlouvy se žalovanou). Závěry znaleckého posudku Ing. Hampla nelze brát v potaz. Žalobci setrvávají na svém tvrzení o správnostech závěrů znalce Miškovského, který závěry dostatečně podrobně odůvodnil. Skutečnosti, že soud I. stupně se ztotožnil s právním výkladem provedeným Českou společností pro stavební právo, nelze nic vytknout. Tento výklad je zcela logický a souladný s principem, že pozemek má být oceněn jako stavební pouze v případě, že je na něm možné ke dni ocenění povolit umístění stavby, ne že se uvažuje o takové možnosti teprve v budoucnu (přičemž není ani jisté, že skutečně k takovému umožnění dojde). Žalobci se neztotožňují s námitkou žalované týkající se nesprávného postupu při vyčíslení náhrady nákladů řízení přiznaných žalobcům, pokud žalovaná tvrdí, že tarifní hodnota musí být řádně ponížena o hodnotu náhradních pozemků, které nebyly k převodu vhodné a ohledně nichž vzali žalobci svou žalobu zpět. Žalobci trvají na závěru, že v řízení byli, co se uplatnění žaloby o nahrazení projevu vůle týká, zcela úspěšní, a proto jim náleží plná náhrada nákladů řízení. Soud I. stupně nepřiznal náhradu nákladů řízení žalobcům ohledně pozemků, ohledně kterých bylo řízení zastaveno, postupoval tak v souladu s ust. § 146 odst. 1 písm. b) o. s. ř. Žalovanou citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu zjevně nejsou aplikovatelná na případ žalobců, neboť se netýkají restitučních řízení, resp. žalob o nahrazení projevu vůle převodem náhradních pozemků na základě zákona o půdě. Tato řízení jsou značně specifická a oprávněné osoby nejsou zpravidla při podání žaloby schopné zjistit všechny možné překážky či nevhodnost vydání vybraných náhradních pozemků. V takovém případě je namístě ztotožnit se s citovaným názorem nadepsaného soudu, že výběr náhradních pozemků je značně omezen, přičemž řadu zákonných překážek či nevhodnost takových pozemků k vydání nemohou oprávněné osoby při podání žaloby znát. Nelze tak oprávněným osobám dávat k tíži částečné zpětvzetí žalob poté, co se o takové nevhodnosti nebo překážkách dozvědí z tvrzení žalované předložených v průběhu soudního řízení. Pokud žalovaná v odvolání uvádí, že soud určil nesprávnou hodnotu sporu na částku 1.089.044,89 Kč, je zřejmé, že se jedná pouze o chybu v psaní, když uvedená hodnota nedává ani smysl. Soud I. stupně pravděpodobně vyšel z vyčíslení nákladů řízení předloženého žalobci a nezohlednil tak skutečnost, že jeden pozemek žalobcům nevydal. Hodnota žalobcům vydaných náhradních pozemků tak činí nakonec 1.077.600,89 Kč, což je také tarifní hodnota pro výpočet náhrady nákladů řízení. Žalobcům proto náleží náhrada nákladů řízení ve výši celkem 227.297,72 Kč. Pokud žalovaná namítá, že při určení výše tarifní hodnoty se jedná o penězi neocenitelné plnění, a proto by se mělo údajně při určení výše tarifní hodnoty postupovat dle ust. § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., nelze se s tímto tvrzením žalované ztotožnit. Žalovaná své tvrzení opírá o rozhodnutí Nejvyššího soudu 29 Cdo 3615/2015, ve kterém Nejvyšší soud stanovil náklady dovolacího řízení dle ust. § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Toto rozhodnutí se netýká restituční věci a Nejvyšší soud v něm výslovně uvedl, že soud musí při stanovení výše odměny advokáta za zastupování v řízení o určení vlastnictví k nemovitostem vycházet z tarifní hodnoty určené podle § 8 odst. 1 advokátního tarifu, tedy z ceny sporných nemovitostí. Postup podle § 9 odst. 3a (resp. po 1. 1. 2013), § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu přichází v úvahu pouze tehdy, chybí-li spolehlivý (ověřitelný) údaj o ceně sporných nemovitostí (a lze-li tudíž hodnotu věci nebo práva zjistit jen s nepoměrnými obtížemi). Irelevantní je také odkaz žalované na řízení vedené žalobcem u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který v rozsudku ze dne 30. 6. 2020, č. j. 22 Cdo 484/2020-793, určil výši nákladů řízení z tarifní hodnoty dle ust. § 9 odst. 3 písm. b) advokátního tarifu. Jednalo se o specifický případ, kdy nebyla zjištěna hodnota všech náhradních pozemků, které byly předmětem řízení. Žalobci své tvrzení o tom, že pro stanovení tarifní hodnoty v obdobných sporech o nahrazení

projevu vůle žalované je určující právě hodnota náhradních pozemků požadovaných v tomto daném řízení, dokládají usnesením Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6064/2017. Žalobci v odvolání navrhuji, aby byl rozsudek okresního soudu potvrzen jako věcně správný a žalobcům byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

4. Žalovaná v podání ze dne 7. 6. 2021 poukázala na to, že od doby vydání napadeného rozsudku došlo ke změně rozhodovací praxe v restitučních sporech, dle které dříve byly v některých případech restitucentům vydávány náhradní pozemky tvořené pouze částmi pozemků oddělenými geometrickými plány. Dne 5. 1. 2021 byl vydán náleží Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3804/19 (dále jen „náleží“), dle kterého platí, že bez souhlasu žalované s dělením pozemku, který je vyjádřen v podaném návrhu na územní rozhodnutí o dělení pozemku (návrhu na zahájení územního řízení o dělení pozemku), a bez souhlasného územního rozhodnutí stavebního úřadu o dělení pozemku nebo bez souhlasného sdělení stavebního úřadu vydaného namísto územního rozhodnutí, nejsou soudy oprávněny náhradovým rozsudkem restitucentům převést část pozemků vymezenou geometrickým plánem. Je zřejmé, že žalobcům nemůžou být vydány pouze části pozemků bez dalšího, tak jak se to stalo v řízení před soudem prvního stupně. Výše uvedený závěr Ústavního soudu dopadá na část pozemku parc. č. 3357/5 odděleného od parc. č. 3357/1, k. ú. Bruntál-Město, část pozemku parc. č. 2091/1, parc. č. 2091/46, parc. č. 2091/48, parc. č. 2091/49 a parc. č. 2091/50 oddělené od parc. č. 2091/1 v k. ú. Horní Benešov, a část pozemku parc. č. 191/1 oddělené od parc. č. 191/1 v k. ú. Lomnice u Rýmařova. Ústavní soud založil svou argumentaci na tom, že oním rozhodnutím podle zvláštního předpisu ve smyslu § 82 odst. 3 věty první stavebního zákona není a nemůže být náhradový pozemek v restitučním sporu.
5. Žalobci ve vyjádření k podání žalované uvedli, že ve věci členů rodiny žalobců opětovně rozhodl Nejvyšší soud ČR usnesením č. j. 28 Cdo 3562/2020-831, ze dne 9. 12. 2020, kterým odmítl dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2020, č. j. 22 Co 484/2020-793, který až na malou výjimku potvrdil rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 25. 11. 2019, č. j. 7 C 225/2018-694 a doplňující rozsudek ze dne 3. 1. 2020, č. j. 7 C 225/2018-712, kterým byl nahrazen projev vůle žalované s převodem náhradních pozemků na žalobce 2. Nejvyšší soud potvrdil oprávněnost další žaloby, kterou se rodina žalobců domáhá nahrazení projevu vůle převodem náhradních pozemků z důvodu svévolného a liknavého jednání žalované vůči rodině žalobců. Nejvyšší soud se v usnesení vypořádal s otázkou nezbytnosti provedení výslechu znalců a zjištění přesné výše restitučního nároku oprávněných osob za situace, kdy je zřejmé, že hodnota náhradních pozemků je nižší, než hodnota restitučního nároku oprávněných osob. Nejvyšší soud i soudy nižších stupňů opakovaně shledaly v postupu žalované vůči žalobcům a jejich rodině v totožných případech prvky svévole a liknavosti. Zároveň Nejvyšší soud již dříve potvrdil tvrzení žalobců o tom, že znalecký posudek prof. Herálové č. 498/6/2018 je věcně správný, včetně závěru o neuplatnění srážek dle přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb. Shora citovaný případ se týká členů rodiny žalobců, jejichž skutkový stav je v podobných ohledech shodný se skutkovým stavem žalobců. Nejvyšší soud navázal na předchozí rozhodnutí, např. sp. zn. 28 Cdo 2288/2018 nebo 28 Cdo 4608/2018 a uzavřel, že při nesporné výši restitučního nároku, která převyšuje hodnotu požadovaných náhradních pozemků, není nutné se zabývat konkrétní výši restitučního nároku a za tímto účelem provádět výslech znalců. Konkrétně uvádí, že určení skutečné výše restitučního nároku není pro účely vydání rozhodnutí nezbytné, a to zejména v případě, kdy ocenění skutečného nároku učiněné jak ze strany žalobců, tak i ze strany samotné žalované, postačuje na pokrytí hodnoty požadovaných náhradních pozemků. K otázce převoditelnosti pozemků oddělených geometrickými plány, žalobci poukázali na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 979/2021, ve kterém se Nejvyšší soud vymezil proti závěrům nálezu Ústavního soudu. Žalobci zároveň poukazují na skutečnost, že obdobně jako v označeném usnesení bylo Nejvyšším soudem rozhodnuto již usnesením ze dne

27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021. Nejvyšší soud v rámci své rozhodovací praxe upozorňuje, že poznámky pod čarou mají povahu pouhé legislativní pomůcky, která nemůže stanovit závazná pravidla chování ani pravidla pro interpretaci příslušného ustanovení, vyjadřují se k nálezu Ústavního soudu z hlediska nenarušení ústavní dělby moci státního orgánu, poukazují na smysl a účel restitučního zákonodárství, a rovněž na to, že Ústavní soud se v nálezu odchýlil od ustálené rozhodovací praxe obecných soudů a Nejvyššího soudu ČR.
6. Odvolací soud na základě včas podaného odvolání žalované jako oprávněné osoby přezkoumal rozsudek okresního soudu v napadené části, tj. v odstavci I., III. a IV. výroku, dle ust. § 212a odst. 1, 3 a 5 o. s. ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
 7. Odvolací soud konstatuje, že okresní soud správně zjistil skutkový stav věci, odkazuje proto na písemné odůvodnění ohledně jednotlivých skutkových zjištění a také závěru o skutkovém stavu věci. Okresní soud na zjištěný skutkový stav rovněž správně aplikoval v napadeném rozsahu citovaná ustanovení zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“).
 8. Odvolací soud doplňuje, že v odvolacím řízení účastníci učinili nesporným tvrzení žalobců, že nároky žalobkyně a) byly uspokojeny zhruba v rozsahu 253.000 Kč a nároky žalobce b) v rozsahu 290.000 Kč.
 9. Především není důvodná námitka žalované, že rozsudek trpí vadami dle ust. § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř., neboť soud se nevypořádal s námitkami žalované týkajícími se znaleckého posudku. Okresní soud se dostatečně vypořádal s tím, proč vycházel ze znaleckého posudku žalobců, když uvedl, že restituční nároky žalobců byly znalkyní hodnoceny zcela po právu v souladu s judikaturou (kterou uvedl ve svém rozhodnutí) nikoli jako pozemky zemědělské podle stavu úřední evidence pozemku v pozemkových knihách, ale dle územně plánovací dokumentace platné ke dni převodu vlastnického práva k pozemku na stát (viz bod 38. a 39. napadeného rozsudku). Soud není vázán důkazním návrhem účastníků potud, že by byl povinen provést všechny navržené důkazy; je oprávněn posoudit všechny důkazní návrhy a rozhodnout o tom, které z těchto důkazů provede, v závislosti na jeho hodnocení, které důkazy je nezbytné provést, zda a nakolik je potřebné dosavadní stav dokazování doplnit. Nadto Nejvyšší soud se opakovaně zabýval „správností“ znaleckého posudku znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., č. 498/6/2018 (srovnej usnesení sp. zn. 28 Cdo 1969/2020, kdy Nejvyšší soud uvedl, že „odvolací soud se nikterak nezpronevěřil judikatuře Nejvyššího soudu, přihlížel-li při řešení otázky aplikace srážek ve smyslu přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb. ke skutkovým zjištěním o tom, že odňaté pozemky byly jako celek určeny k pozdější výstavbě továrny a pozemní komunikace v XY, jež byla posléze nepochybně napojena na veškeré inženýrské sítě, pročez zde pro aplikaci srážek ve smyslu přílohy č. 7 uvedené vyhlášky zjevně nebylo místa“). Za situace, kdy znalecký posudek žalobců byl opakovaně posuzován odvolacími soudy a Nejvyšším soudem ve věcech rodiny žalobců v rozhodnutích, na která žalobci odkazují ve svých vyjádřeních, odvolací soud dospěl k závěru, že by bylo zcela neekonomické provádět dokazování revizním znaleckým posudkem. Rovněž by to bylo zcela nadbytečné, a to s ohledem na přijaté závěry vyslovené v těchto rozhodnutích.
 10. Nejvyšší soud v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, č. j. 28 Cdo 3562/2020-831, jímž bylo odmítnuto dovolání proti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 6. 2020, č. j. 22 Co 484/2020-793, uvedl, že „jestliže cena oprávněnou osobou vybraného pozemku zdaleka nedosahuje výše aktuálního restitučního nároku – ani podle ocenění oprávněné osoby, ani podle ocenění žalované – nemá přesné ocenění (vyčíslení) restitučního nároku oprávněné osoby na výsledek řízení žádný vliv (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2288/2018, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 3. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4608/2018). Z předběžného charakteru otázek ocenění náhradních pozemků či stanovení zbývajících výše restitučního nároku, řešených v řízeních o žalobách na vydání

náhradních pozemků za pozemky podle zákona o půdě nevydané, totiž vyplývá, že závěry o těchto otázkách vyslovené v pravomocných rozhodnutích o uvedených typech žalob nejsou pro jejich účastníky v jiném řízení (týkajícím se uspokojení téhož restitučního nároku, resp. jeho zbývající části) závazné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 12. 2013, sp. zn. 32 Cdo 4004/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2015, sp. zn. 26 Cdo 3619/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. 22 Cdo 1462/2016). Z uvedeného důvodu může dle ustálené rozhodovací praxe na straně oprávněné osoby vzniknout bezdůvodné obohacení též tehdy, budou-li na ni (bez ohledu na výsledky předcházejících řízení o vydání náhradních pozemků) v rámci restitučního řízení převedeny náhradní pozemky v hodnotě vyšší, než odpovídající skutečné hodnotě jejího restitučního nároku (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 11. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1189/2010, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3388/2012, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4401/2015, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 5721/2017). Případné spory účastníků řízení ohledně zbývající výše restitučního nároku pak soudní praxe připouští řešit formou určovacích žalob (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2010, sp. zn. 28 Cdo 4271/2010, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 2. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2400/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2013, sp. zn. 28 Cdo 3284/2011, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 2857/2018)“.

11. V projednávané věci bylo učiněno nesporným, že nároky žalobkyně a) byly uspokojeny v rozsahu 253.000 Kč a nároky žalobce b) v rozsahu 290.000 Kč (tj. dohromady 543.000 Kč). V odvolacím řízení bylo mezi účastníky nesporné, že hodnota vydaných pozemků dle znaleckého posudku žalobců činí 1.077.601 Kč (jedná se o pozemky uvedené v odstavci I. bod 6 výroku rozsudku). Jestliže zbývá k uspokojení částka minimálně 4.972.439,82 Kč (na které se znalecké posudky obou stran shodují), je irrelevantní řešení otázky přesné výše zbylého restitučního nároku. Bylo by proto nadbytečné vypracovávat v tomto řízení revizní znalecký posudek, jestliže neuspokojená výše restitučního nároku několikanásobně převyšuje cenu vydaných pozemků.
12. Rovněž nejsou důvodné námitky žalované týkající se ocenění náhradních pozemků parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov a parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov-Horní Předměstí. Okresní soud se podrobně zabýval výhradami žalované vůči ocenění označených pozemků, ke sporným pozemkům vyslechl znalce Ing. Libora Hampla a Pavla Miškovského, jejich výpovědi v odůvodnění rozsudku řádně zhodnotil, uvedl, proč vycházel ze znaleckého posudku Pavla Miškovského (bod 44. a bod 45. odůvodnění). Jeho závěry jsou logické a odvolací soud se s nimi ztotožňuje.
13. Není důvodná ani námitka žalované, že okresní soud se nevypořádal s otázkou svévole a liknavosti žalované a nedostatečnou aktivitou žalobců. Pokud jde o aktivitu žalobců uvedl, že opakovaně vyzývali žalovanou v letech 2018-2019 k přecenění svých nároků, přihlásili se do veřejných nabídek k převodům pozemků, přesto v nich neuspěli, nebyli do nich ani vpuštěni z důvodu nedostatečné výše nároku, která však byla po celou dobu evidována ve špatné výši, což se ukázalo téměř po 20 letech od původního nacenění (bod 40. rozsudku). K liknavosti a svévoli žalované se okresní soud vyjádřil v bodě 41., v němž uvedl, že už samotná skutečnost, že žalovaná evidovala nárok žalobců ve špatné výši, představuje jednu s forem liknavosti. Ačkoliv se žalobci dlouhodobě neúčastnili veřejných nabídek, byla by jakákoliv účast žalobců ve veřejných nabídkách bezvýznamná, neboť podle evidence žalované je restituční nárok žalobců minimální, resp. nulový, atd... K tomu odvolací soud uvádí, že nelze přehlédnout, že Nejvyšší soud opakovaně shledal v postupu žalované vůči žalobcům a jejich rodině za totožných skutkových okolností prvky svévole a liknavosti. Například v usnesení ze dne 8. 7. 2020, č. j. 28 Cdo 1969/2020-661, ve věci Ing. Miroslava Urbana dovolací soud konstatuje „jestliže dovolatelka i přes aktivní přístup žalobců bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala jejich uspokojení zásadně předpokládaným postupem (tj. prostřednictvím veřejné nabídky pozemků),

a to zejména v důsledku nesprávného ocenění restitučního nároku (cena odňatých pozemků prokázaná znaleckým posudkem vypracovaným prof. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., v řízení před soudy nižších stupňů mnohonásobně převyšuje ocenění provedené žalovanou; k důsledkům lpění žalované na nesprávném ocenění restitučního nároku pak srovnej např. již výše uvedené usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo 155/2016), následkem čehož se ocitla v prodlení (restituční nárok žalobců byl deklarován rozhodnutím pozemkového úřadu z roku 2011 a dosud nebyl zcela uspokojen), odvolací soud zcela v souladu s citovanou judikaturou dovodil, že následkem liknavého postupu dovolatelky nebylo lze po žalobcích spravedlivě požadovat účast ve veřejných nabídkách a bylo namíste vyhovět žalobě o vydání konkrétních vhodných pozemků. K tomu srovnej také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, č. j. 28 Cdo 3562/2020-831.

14. Pokud jde o námitku žalované, že nelze na žalobce převést pozemky oddělené geometrickým plánem, aniž by předtím proběhlo řízení před stavebním úřadem s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, odvolací soud se přiklání k závěrům Nejvyššího soudu, které učinil v rozsudku ze dne 27. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 509/2021 (a také v usnesení ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 28 Cdo 979/2021), v nichž se vymezil k závěrům Ústavního soudu tak, že v řízení o vydání náhradního pozemku oprávněné osobě vedeném ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě je dána pravomoc obecného (civilního) soudu rozhodnout o dělení nárokovaného (náhradního) pozemku v situaci, kdy tento pozemek sice není vhodný k vydání v celé své výměře, ale jeho převoditelnost je dána k části oddělené geometrickým plánem, jež se stává nedílnou součástí rozsudku, jímž je nahrazen projev vůle žalované k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu oddělené pozemkové části. Dovolací soud i přes odlišný právní názor vyjádřený v nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 3804/19, o němž byla opřena dovolací argumentace žalované, neshledal žádný rozumný důvod se od konzistentní judikatury Nejvyššího soudu reflektující řešení této otázky i na pozadí aplikace ustanovení § 82 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“), jakkoliv odchýlit. Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 28 Cdo 509/2021 dále uvedl, že v případě precedenční závaznosti nálezu existuje možnost, aby obecný soud právní názory Ústavního soudu nerespektoval a předestřel vlastní konkurující úvahy, na jejichž základě začne s Ústavním soudem vést tzv. ústavněprávní justiční dialog. Odvolací soud tedy na v podrobnostech odkazuje na citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu.
15. Konečně pokud žalovaná u jednání odvolacího soudu uvedla, že setrvává na nemožnosti vydání oddělených pozemků s tím, že v průběhu stavebního řízení by mělo být posouzeno, zda je možné oddělit z pozemku parc. č. 3357/1 pozemek parc. č. 3357/5, případně, zda takto oddělený pozemek parc. č. 3357/5 je nadále dotčen stavbami a zařízeními na pozemku parc. č. 3357/1, stejně tak ve vztahu k pozemku parc. č. 2091/1, kdy ani po oddělení pozemku geometrickým plánem není zřejmé, zda tyto oddělené parcely jsou dotčeny veřejně prospěšnou stavbou, když pozemek parc. č. 2091/1 je územním plánem určen k zastavení veřejně prospěšnou stavbou, odvolací soud uvádí, že žalovaná se v řízení před okresním soudem k těmto pozemkům vyjádřila v podání ze dne 25. 3. 2020 (na č. l. 560) jednoznačně tak, že se jedná o pozemky převoditelné. Okresní soud všechny pozemky hodnotil, zda splňují předpoklady pro vydání oprávněným osobám s tím, že každý pozemek posuzoval jednotlivě i v souvislosti s jeho umístěním v terénu, velikostí, způsobem možného využití, přístupu dalších vlastníků, apod. (bod 43.).
16. Odvolací soud proto dospěl k závěru, že rozsudek okresního soudu ve věci samé je věcně správný, v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění.
17. K námitce náhrady nákladů řízení před okresním soudem odvolací soud uvádí: Odvolací soud se především neztotožňuje s názorem žalované, že okresní soud postupoval nesprávně,

jestliže přiznal žalobcům nárok na náhradu nákladů řízení v plném rozsahu, když nezohlednil úspěch žalobců s ohledem na poměr pozemků, u nichž bylo žalobě vyhověno a u nichž byla žaloba vzata zpět, případně byla žaloba zamítnuta. Okresní soud postupoval správně, jestliže vyšel při stanovení výše odměny z tarifní hodnoty určené dle hodnoty vydaných náhradních pozemků, neboť lze souhlasit s tím, že k zamítnutí žaloby ohledně jednoho z pozemků a zpětvzetí žaloby ze strany žalobců došlo pod vlivem okolností zjištěných v průběhu řízení, když žalobci vždy reagovali na to, zda je možné či nemožné předmětný pozemek vydat. Je přitom zřejmé, že žalobci nemohou mít dostatek informací ve vztahu k jednotlivým pozemkům.

18. K námitce určení tarifní hodnoty odvolací soud uvádí, že v dané věci se jedná o penězi ocenitelné plnění, určující je proto hodnota náhradních vydaných pozemků (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018, sp. zn. 28 Cdo 6064/2017). Pokud jde o výši tarifní hodnoty, lze sice souhlasit, že okresní soud vycházel z nesprávné tarifní hodnoty 1.089.044,89 Kč namísto správné 1.077.601 Kč. Nicméně při správném výpočtu výše nákladů řízení by okresní soud dospěl k částce o něco vyšší, než je uvedena v nákladovém výroku (jak bude uvedeno dále). Jak již bylo řečeno, okresní soud sice vycházel z nesprávné tarifní hodnoty a výši odměny určil namísto správné částky 20.192 Kč za 1 úkon právní služby ve výši 20.256 Kč, nicméně přehlédl, že každý ze žalobců samostatně udělil plnou moc svému zástupci. Žalobcům vznikly náklady na právní zastoupení v celkové výši 237.208 Kč, sestávající z odměny za dva úkony po 12.620 Kč a dva režijní paušály po 300 Kč (za přípravu a převzetí zastoupení u každého žalobce), k tomu dále odměna za 7,5 úkonů, které advokát konal za oba žalobce (k jednotlivým úkonům viz odůvodnění okresního soudu) po 20.192 Kč, 8 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrady cestovného 16.360 Kč, DPH 41.168 Kč. Jelikož odvolání do náhrady nákladů řízení podala pouze žalovaná, a uvedenou nesprávností jsou postiženi žalobci, kteří se neodvolali, odvolací soud vyšel z názoru, že v takovém případě by nemělo být postavení odvolatele rozhodnutím odvolacího soudu zhoršeno (srovnej Lavický, P. a kol. Občanský soudní řád (§224). Řízení sporné. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2016, s. 961).
19. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek potvrdil podle § 219 o. s. ř. v napadené části, tj. v odstavcích I., III. a IV. výroku.
20. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Procesně úspěšným žalobcům byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 56.056 Kč, a to náklady za právní zastoupení za 2 úkony právní služby po 20.192 Kč (při výpočtu odměny bylo vycházeno z tarifní hodnoty 1.077.601 Kč), 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada cestovného výši 5.343 Kč za cestu z Prahy do Ostravy a zpět osobním vozidlem značky Škoda (spotřeba 4,9 l/100 km, vzdálenost 750 km, cena pohonných hmot 27,80 Kč, sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel 4,40 Kč za 1 km jízdy dle § 1 vyhlášky č. 589/2020 Sb.) a 21% DPH ve výši 9.729 Kč.
21. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku dle § 160 odst. 1 o. s. ř. advokátu žalobců dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je

dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho soudního výkonu.

Ostrava 28. června 2021

JUDr. Lenka Severová v. r.
předsedkyně senátu

Renáta
Poláchová

Digitálně podepsal
Renáta Poláchová
Datum: 2021.08.26
14:06:47 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Renáta Poláchová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Tihelkovou ve věci

žalobců: a) **Zlata Štréblová**, narozená 14. 5. 1954
bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice
b) **Ing. Martin Urban**, narozený 9. 12. 1972
bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram
oba zastoupení advokátem Mgr. Martinem Mládkem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha - Vinohrady

o: nahrazení projevu vůle

takto:

- I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobci tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „**zákon o půdě**“):
- 1) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „**Státní pozemkový úřad**“), spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to pozemky:

- (i) parc. č. 3357/5 oddělený od parc. č. 3357/1 katastrální území Bruntál-město, obec Bruntál, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 3627-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019,
- (ii) parc.č. 2091/1, parc. č. 2091/46, parc. č. 2091/48, parc. č. 2091/49 a parc. č. 2091/50 oddělené od parc. č. 2091/1 katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 963-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 15. 11. 2019,
- (iii) parc.č. 379, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (iv) parc.č. 1332/7, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (v) parc.č. 1817/1, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (vi) parc.č. 1072/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
- (vii) parc.č. 1071/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
- (viii) parc.č. 5383/1, katastrální území Krnov- Horní Předměstí, obec Krnov,
- (ix) parc.č. 191/1 oddělený od parc. č. 191/1, katastrální území Lomnice u Rýmařova, obec Lomnice na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 446-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019.
- 2) Žalobce, **Ing. Martin Urban**, r. č. 721209/0028, bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.
- 3) Žalobce má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č.j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24.11.1998, č.j. PÚ 577/99 ze dne 12.3.1999, č.j. PÚ 891/99 ze dne 20.4.1999, č.j. PÚ 1011/98 ze dne 18.1.2000, č.j. PÚ 577/99/1 ze dne 7.3.2000, č.j. PÚ 2319/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 996/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 2137/00 ze dne 14.12.2000, č.j. PÚ 1715/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 1864/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 220/02 ze dne 6.3.2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 674/11 ze dne 15.11.2011, nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům za pozemky žalobci v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.
- 4) Žalobkyně, **Zlata Štréblová**, nar. 14. 5. 1954, trvale bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 zákona o půdě.
- 5) Žalobkyně má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č.j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24.11.1998, č.j. PÚ 577/99 ze dne 12.3.1999, č.j. PÚ 891/99 ze dne 20.4.1999, č.j. PÚ 1011/98 ze dne 18.1.2000, č.j. PÚ 577/99/1 ze dne 7.3.2000, č.j. PÚ 2319/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 996/00 ze dne 19.9.2000, č.j. PÚ 2137/00 ze dne 14.12.2000, č.j. PÚ 1715/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 1864/01 ze dne 9.7.2001, č.j. PÚ 220/02 ze dne 6.3.2002, č.j. PÚ 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č.j. PÚ 674/11 ze dne 15.11.2011, nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům za pozemky žalobkyni v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

- 6) Žalovaná k uspokojení nároku žalobců na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobcům do spoluvlastnictví pozemky:

- (i) parc. č. 3357/5 oddělený od parc. č. 3357/1 katastrální území Bruntál-město, obec Bruntál, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 3627-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019,
- (ii) parc.č. 2091/1, parc. č. 2091/46, parc. č. 2091/48, parc. č. 2091/49 a parc. č. 2091/50 oddělené od parc. č. 2091/1 katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov, na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 963-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 15. 11. 2019,
- (iii) parc.č. 379, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (iv) parc.č. 1332/7, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (v) parc.č. 1817/1, katastrální území Horní Benešov, obec Horní Benešov,
- (vi) parc.č. 1072/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
- (vii) parc.č. 1071/1, katastrální území Rýmařov, obec Rýmařov,
- (viii) parc.č. 5383/1, katastrální území Krnov- Horní Předměstí, obec Krnov,
- (ix) parc.č. 191/1 oddělený od parc. č. 191/1, katastrální území Lomnice u Rýmařova, obec Lomnice na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. GP 446-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019,

a žalobci tyto pozemky do svého spoluvlastnictví přijímají, každý ve výši spoluvlastnického podílu id. 1/2.

- II. Žaloba se v části týkající se povinnosti žalované uzavřít smlouvu k pozemku parc. č. 128/3 v katastrálním území Horní Benešov, obec Horní Benešov, zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 231.395,56 Kč, k rukám Mgr. Martina Mládka, advokáta se sídlem Ostrovní 5, Praha 1, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále na náhradě nákladů státu částku 1.050 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Okresního soudu v Bruntále dne 26. 6. 2018, ve znění dalších doplnění, se žalobci domáhali vydání rozhodnutí, kterým by byl nahrazen souhlas žalované s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě, přičemž měli zájem o převod těchto pozemků nebo jejich částí, které měly být vyčleněny geometrickými plány: části pozemku parc. č. 3357/1 v k. ú. Bruntál, pozemku parc. č. 128/3 v k. ú. Horní Benešov, části pozemku parc. č. 2091/1 v k. ú. Horní Benešov, pozemku parc. č. 379 v k. ú. Horní Benešov, pozemku parc. č. 378/1 v k. ú. Horní Benešov, pozemku parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov, pozemku parc. č. 1380/1 v k. ú. Horní Benešov, pozemku parc. č. 1817/1 v k. ú. Horní Benešov, pozemku parc. č. 1072/1 v k. ú. Rýmařov, pozemku parc. č. 1071/1 v k. ú. Rýmařov, pozemku parc. č. 1333 v k. ú. Rýmařov, pozemku parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov – Horní Předměstí, části pozemku parc. č. 726/1 v k. ú. Rýžoviště a pozemku parc. č. 191/1 v k. ú. Lomnice u Rýmařova. Žalobu zdůvodnili tím, že jsou na základě rozhodnutí žalované

oprávněnými osobami, resp. právními nástupci oprávněných osob ve smyslu zákona č. 229/1991Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále také zákon o půdě). Právní předchůdce žalobce – MUDr. Stanislav Urban uplatnil u žalované svůj nárok v roce 1992, přičemž žalovanou bylo rozhodováno po dobu 19 let. Současně se otec žalobce účastnil v letech 2003-2005 několika veřejných nabídek, v nichž byl úspěšný jen částečně. Naposledy se žalobce zúčastnil veřejné nabídky žádostí ze dne 25. 4. 2018, ta však byla pro nedostatečnou výši nároku zneplatněna. Otec žalobce svůj nárok daroval žalobci, neboť mu již jeho zdraví neumožňovalo se aktivně brát o svůj nárok. Za celou dobu došlo k uspokojení nároku žalobce finanční kompenzací ve výši 224.469 Kč, když dle žalované činil nárok žalobce 240.111,43 Kč a zbývá tak dle žalované uhradit 15.642,60 Kč. Žalovaná však nárok žalobce po celou dobu evidovala v nesprávné výši. Také právní předchůdkyně žalobkyně – Zlatoška Urbanová uplatnila svůj nárok u žalované v roce 1992. Žalovaná nechala žalobkyni podepsat prohlášení, že jí nelze vydat náhradní pozemky, a má ji být vyplacena pouze finanční náhrada, kterou však žalovaná opět evidovala v nesprávné výši 253.161,43 Kč a v tomto rozsahu byla žalobkyni vyplacena, proto nárok žalobkyně činil dle žalované 0 Kč. Žalobkyně zdědila restituční nárok po své právní předchůdkyni na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 26D 1612/2017.

2. Žalovaná o existenci dobové územně plánovací dokumentace ví od roku 2008, přesto nepřistoupila k přecenění nároků žalobců, a to ani přes jejich výslovnou žádost. Každou další přihlášku žalobců do veřejných nabídek však žalovaná odmítla pro nedostatečnou výši nároku. Žalobci si proto nechali ocenit svůj nárok soudní znalkyní doc. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., která stanovila v znaleckém posudku č. 498/6/2018 nárok rodiny žalobce za všechny nevydané pozemky dle 14 rozhodnutí žalované v celkové výši 24.173.898 Kč, přičemž nevyčerpaná část v případě žalobce činí 2.886.060 Kč (původně 3.110.528 Kč) a v případě žalobkyně pak 3.151.255 Kč (původně 3.404.416,34 Kč), s tímto posudkem seznámili žalovanou dne 18. 4. 2018, která však znovu tento posudek nevzala v potaz a přihlášky žalobců zneplatnila. Žalobci v této souvislosti odkázali na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, např. sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, sp. zn. 28 Cdo 5487/2017, sp. zn. 28 Cdo 1964/2017, sp. zn. 28 Cdo 3576/2016 či sp. zn. 28 Cdo 4078/2015, dle kterých nelze nesnáze při vyřizování restitučních nároků přenášet na oprávněné osoby. Pokud by tak žalovaná činila, dopouští se svévole a jediným způsobem, jak se oprávněné osoby mohou domoci splnění svého nároku, je právě podání žaloby na uložení povinnosti uzavřít s nimi smlouvu o převodu konkrétních pozemků. Takto by mělo být postupováno i v případech, kdy žalovaná evidovala nárok oprávněných osob v nesprávných výších a tím vyloučila oprávněnou osobu z efektivní účasti ve veřejných nabídkách.
3. Žalobci jsou oprávněnými osobami na základě těchto rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu: č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998 pro k. ú. Míchle, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000 pro k. ú. Míchle, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002 pro k. ú. Míchle a Vršovice a v případě žalobkyně také dle rozhodnutí č. j. PÚ 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001 pro k. ú. Dolní Měcholupy a oba žalobci také dle rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. 674/11 ze dne 15. 11. 2011. V rámci rozhodnutí žalované, resp. jejich právních předchůdců, nebylo rozhodováno o vlastnictví žalobců k tam specifikovaným pozemkům. Žalobci odkázali na ustanovení § 11 zákona o půdě ve spojení s ustanovením § 14 odst. 1 větou druhou a § 17 odst. 3 písm. b) zákona o půdě, z něhož dovozují svůj nárok na nabytí vlastnického práva k náhradním pozemkům, představující náhradu za nevydané pozemky. Žalovaná po celou dobu evidovala nároky žalobců v nesprávné výši, když

v rozporu s postupy uplatňovanými vůči jiným restituentům a v rozporu s judikaturou NS ČR neurčila hodnotu odňatých pozemků podle územně plánovací dokumentace platné ke dni přechodu vlastnického práva na stát, ale trvala a stále trvá na pro ni výhodnějším ocenění podle úřední evidence v pozemkových knihách, kde byly tyto pozemky evidovány jako role, ač byly určeny k zastavení. Proto by v souladu s judikaturou (např. NS ČR sp. zn. 28 Cdo 1964/2017) měly být oceněny jako pozemky určené pro stavbu. Žalovaná však u „neprivilegovaných“ restituentů opakovaně odmítla změnit svůj názor a zjednat nápravu při ocenění. Žalovaná diskriminovala žalobce, když jim oproti jiným restituentům neumožnila uspokojit své nároky v plné výši. Žalobcům tak nezbylo než se domáhat vydání jimi vybraných náhradních pozemků ve vlastnictví žalované soudní cestou.

4. Ke vznesené námitce promlčení žalobci uvedli, že sama žalovaná částečně uznává své pochybení při ocenění nároků žalobců a v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 28 Cdo 3381/2009 a sp. zn. 28 Cdo 1674/2016 nelze nároky žalobců považovat za promlčené, když promlčecí doba počíná běžet v zásadě až dnem, kdy oprávněná osoba zjistí, že povinná osoba nehodlá plnit. Sama žalovaná si nechala vyhotovit oponentní znalecký posudek vyhotovený znaleckým ústavem Grant Thornton Valuations a.s., který absolutně zpochybnil původní evidenci restitučních nároků žalobců evidovanou žalovanou, měli žalobci za to, že promlčecí doba ještě nezačala běžet. Dle tohoto znaleckého posudku činí restituční nárok žalobkyně 3.006.285,05 Kč, oproti původnímu ocenění v částce 253.161,43 Kč a restituční nárok žalobce 2.443.785,05 Kč, oproti původnímu ocenění v částce 240.111,43 Kč. Ani přes existenci tohoto znaleckého posudku však žalovaná neevidovala nároky žalobců alespoň v této výši a její chování je i tak nadále liknavé. Navíc námitka promlčení by v souladu s judikaturou byla v rozporu s dobrými mravy, ale především je opakovaně judikováno, že v případě žaloby o určení výše restitučního nároku nepřipadá námitka promlčení ani do úvahy. K aktivitě žalobců bylo uvedeno, že otec žalobce se účastnil několika nabídek v letech 2003-2005 a samotný žalobce v dubnu 2018 a červnu 2018 a žalované byly dále směřovány dvě výzvy z dubna a května 2018.
5. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, nesouhlasila ani s tvrzeními žalobců a navrhla zamítnutí žaloby. Upozornila, že její rozhodnutí byla vydávána v letech 1998 až 2002 a pouze jedno rozhodnutí je z roku 2011. Většina nároků byla oceněna před více jak deseti lety, přičemž žalobci výši těchto nároků nijak nezpochybňovali a plnění přijímali. Žalovaná odmítá postup, kdy kterýkoliv restituent, i s nulovým nárokem, může kdykoliv přijít s tím, že jeho nárok nebyl oceněn správně a žádat jeho přecenění. Žalovaná v této souvislosti namítla, že nárok na přecenění nároku je promlčen. Do důsledků by totiž uvedené znamenalo, že restituční nároky nebudou uspokojeny nikdy. Žalovaná odkázala na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 1782/16, dle kterého cena náhradních pozemků má být ekvivalentem ceny pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán. Pokud byl odebrán zemědělský pozemek, náleží náhrada odpovídající charakteru, který měl v době převodu na stát, přičemž ve prospěch oprávněného nelze počítat s navýšením ceny v důsledku jeho zastavení po přechodu na stát bez přičinění původního vlastníka. Žalobci do dnešního dne nepředložili relevantní důkazy, ze kterých by vyplynulo, že v době přechodu na stát, se jednalo o pozemky stavební. Uvedené nevyplývá ani ze znaleckého posudku předloženého žalobci. Žalovaná tak neuznala přecenění nároků žalobců a trvala na tom, že nárok žalobkyně byl plně uspokojen a z nároku žalobce zbývá uspokojit 15.642,20 Kč. Žalovaná považuje za rozporné s dobrými mravy, aby žalobci po více jako 15-20 letech zpochybnili způsob stanovení ceny u nároku, který byl pravomocně přiznán před řadou let a také oceněn a vypořádán. Pokud si žalobkyně zvolila finanční formu náhrady, která ji byla vyplacena, bylo to její právo, které zákon nevyklučoval. Pokud jde o liknavost a svévoli, musí být k jejímu naplnění dle žalované splněny kumulativně tyto podmínky: dlouhodobá, aktivní, leč marná snaha oprávněné osoby získat náhradní pozemek ve veřejných nabídkách a kvalifikovaný nezákonný postup žalované vůči této osobě. Žalobkyně se rozhodla pro finanční plnění, přijímala plnění na nároky vyčíslené žalovanou po řadu let, veřejných nabídek se nezúčastnila, po celou dobu neměla žádné

výhrady proti ocenění nároku, až v roce 2018 začala proti tomuto ocenění brojit. Žalobce získal svůj nárok na základě darovací smlouvy z roku 2018 a jeho aktivita spočívala v tom, že se neúspěšně účastnil jedné nabídky a následně podal žalobu. Žalovaná má tak za to, že nejsou splněny podmínky pro podání žaloby. Žalovaná má současně za to, že ani ve vztahu k jednomu z žalobců nelze prokázat její liknavost a svévoli.

6. Podáním ze dne 31. 7. 2019 žalovaná doplnila, že součástí rozhodnutí pozemkových úřadů bylo i ocenění, případně znalecké posudky, na jejichž základě byla určena hodnota nevydaných pozemků. Právní předchůdkyně žalobkyně tak mohla následně požadovat vydání náhradních pozemků za nevydané odňaté pozemky nebo sjednání finanční náhrady za nevydané pozemky, přičemž původní výše restitučního nároku právní předchůdkyně žalobkyně činila 235.161,44 Kč. O finanční vyrovnání požádala Zlatuška Urbanová dne 6. 9. 2000, načež jí byla dne 20. 2. 2001 vydána směnka na 35.016 Kč, k další žádosti ze dne 23. 1. 2001 byla vydána dne 24. 6. 2002 směnka na částku 140.126 Kč a k žádosti ze dne 22. 3. 2002 byla dne 19. 11. 2002 vydána směnka na částku 39.338 Kč. Peněžité náhrady ve výši 13.050 Kč a 15.642,60 Kč byly právní předchůdkyni žalobkyně vyplaceny dne 20. 9. 2007, resp. dne 27. 2. 2012, čímž došlo k úplnému uspokojení nároku Zlatušky Urbanové. Nárok žalobce v původní výši 240.111,44 Kč byl uspokojován k jeho žádosti ze dne 19. 9. 2000 směnkou vydanou dne 20. 2. 2001 na částku 45.016 Kč, k další žádosti ze dne 6. 11. 2001 směnkou ze dne 24. 6. 2002 v částce 140.126 Kč a k žádosti ze dne 3. 4. 2002 směnkou ze dne 19. 11. 2002 na částku 39.338 Kč, čímž byl uspokojen nárok Stanislava Urbana ve výši 224.468,84 Kč a zbývá tak uhradit 15.642,60 Kč. Žalovaná má za to, že ocenění bylo z její strany provedeno správně v souladu s platnou a účinnou legislativou. Žalovaná nesouhlasila se závěry žalobci předloženého posudku znalkyně doc. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D. Uvedla, že znalkyně vychází z využití pozemků určeného regulačními a zastavovacími plány schválenými v letech 1932-1938, které však mohly být platnou územně plánovací dokumentací v souladu s § 4 vyhlášky č. 709/1950 Ú. l., nejpozději do 1. 8. 1959. Tato vyhláška považovala za stavební pozemek plochu, která byla zastavěna nebo byla určena k zastavění jednou stavbou nebo skupinou staveb s příslušným oborem, přiměřenou zahradou, případně s vedlejšími stavbami a jinými zařízeními nebo plochami, které tvoří se stavbou účelový celek, a to za podmínky, že zastavení je ve shodě se zastavovacím plánem nebo s upravovacím plánem z dřívější doby. Podle ustanovení § 19 zákona č. 280/1949 Sb. o územním plánování a výstavbě obcí, platného do 31. 12. 1958 platilo, že upravovací plány a náčrt, které byly potvrzeny podle ustanovení dosavadních předpisů, zůstávají v platnosti s dosavadními právními účinky, dokud nebudou změněny nebo nahrazeny novými územními plány. Zákonem č. 84/1968 Sb., o územním plánování, platným od 1. 1. 1959 do 30. 9. 1976 však bylo stanoveno, že základním výchozím podkladem pro územní plánování jsou výhledové plány hospodářského a kulturního rozvoje jednotlivých oblastí, vypracované v rámci státního plánu rozvoje národního hospodářství. Žalovaná dovozuje, že zrušení vyhlášky č. 709/1950 Ú. l. a její nahrazení vyhláškou č. 144/1959 Sb. a nový zákon č. 84/1958 Sb., vyloučilo použití regulačních plánů pro rozhodnutí o nakládání s pozemky po 1. 8. 1959. Pokud znalkyně uvádí, že regulační plány byly plně využívány jako závazná územně plánovací dokumentace, mohly byt dle žalované použity pouze coby podkladový materiál. Po skončení účinnosti této vyhlášky nebyl takový regulační plán nahrazen jinou územně plánovací dokumentací. Znalecký posudek tak obsahuje vady, když i u jiných jednání ve věci rodiny žalobců, v nichž byl předložen stejný posudek, byla vyslechnuta znalkyně, která však nebyla schopna obhájit jeho závěry, když uvedla, že vyšla z podkladů jí předložených žalobci. Žalovaná napadla i vady v přílohách, konkrétně v zákresech, které na sebe nenavazují nebo se naopak překrývají. Žalovaná má za to, že restituční nároky žalobcům nebyly nijak upírány, naopak byly vyměřeny a měli tak možnost uspokojit své restituční nároky formou finančních náhrad nebo účastí ve veřejných nabídkách. Žalovaná upozornila na účelovost podání žalob ze strany rodiny žalobců, kterých je podáno celkem 17. Předmětné řízení tak nepovede k nápravě způsobených křivd, ale je toliko spekulativním krokem. Žalovaná odmítla svou liknavost a svévoli a odkázala na rozhodnutí NS ČR ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 28 Cdo

2772/2015 a ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 28 Cdo 585/2018, které se otázkou liknavosti a jejich podob zabývají. Za dobu uplynulých 18 let bylo restituentům nabídnuto přes 795.000 pozemků o výměře přes 723.000 ha. Žalovaná stále eviduje cca 34 tisíc oprávněných osob, které dosud neprojevily žádný zájem o vypořádání svých nároků. Ke své námitce promlčení nároku na přecenění žalovaná uvedla, že promlčecí doba by měla začít běžet nejpozději od okamžiku poskytnutého plnění ze strany žalované a činí 3 roky. Uplynula by tak nejpozději dne 27. 2. 2015 u nejmladšího nároku žalobkyně. Nároky jsou tak již promlčeny. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 28 Cdo 1227/2015, z něhož dovozuje, že nárok na ocenění je majetkovým nárokem, pro nějž platí standardní promlčecí doba. Žalobci o svá práva několik let nedbali, aktivně se nezajímali o jejich ochranu a může se stát, že svým zanedbáním o svá práva přijdou. Žalovaná odmítla diskriminaci a vysvětlila okolnosti převodu pozemku na Sportovní klub Sportaktiv. Žalovaná připomněla, že systém uspokojování nároků oprávněných osob je stanoven zákonem a teprve v případě jeho porušení, může žalobce na základě rozhodnutí soudu uspokojit svůj nárok vůči žalovanému mimo systém veřejných nabídek. Jedná se však o výjimečné případy, kdy může dojít k prolomení postupu podle zákonné úpravy. Pokud jde o převáděné pozemky, musí se jednat o pozemky vhodné, tedy pozemky nezatížené právy třetích osob, nezapovězené zákonem, které lze zemědělsky obhospodařovat, a u nichž nevzniknou jiné problémy při hospodaření s tímto pozemkem. Tyto hlediska je přitom nutné zkoumat se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu. Nelze tak vydat zastavěné pozemky, ani pozemky funkčně spojené se stavbou. Dle žalované tak nejsou vhodné k převodu pozemky parc. č. 3357/1 v k. ú. Bruntál, neboť dle územního plánu patří část tohoto pozemku mezi pozemky se způsobem využití krajinné zeleně, jejímž přípustným využitím je umístění mobiliáře souvisejícího s hlavním využitím, umístění liniových vedení a zařízení technické infrastruktury v nezbytně nutném rozsahu, pokud svým ochranným pásmem neohrozí hlavní využití, parc. č. 128/3 v k. ú. Horní Benešov, neboť se zde nachází přístupová cesta k domům, a pozemkem je funkčně spojen s pozemkem, na kterém se nachází dům, parc. č. 2091/1 v k. ú. Horní Benešov z důvodu, že územním plánem je určen k zastavění veřejně prospěšnou stavbou, dále pozemek parc. č. 378/1 v k. ú. Horní Benešov, který dle katastru nemovitostí neexistuje a pozemek parc. č. 1380/1 v k. ú. Horní Benešov, který je ve vlastnictví třetí osoby, nikoliv žalované, pozemek parc. č. 1333 v k. ú. Rýmařov, neboť část tohoto pozemku patří dle územního plánu mezi pozemky se způsobem využití plochy průmyslové výroby, což vylučuje zemědělské využívání a pozemku parc. č. 726/1 v k. ú. Rýžoviště, kdy na části pozemku se nachází Lomnický les, tedy plocha územním plánem určena jako plocha lesní.

7. Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 7. 8. 2019, č. j. 18C 193/2018-449, bylo řízení částečně zastaveno co do povinnosti žalovaného uzavřít s žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu dle zákona č. 229/1991 Sb. ve vztahu k pozemkům parc. č. 378/1 a parc. č. 1380/1, oba v k. ú. Horní Benešov.
8. Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 8. 10. 2019, č. j. 18C 193/2018-519, bylo řízení částečně zastaveno co do povinnosti žalovaného uzavřít s žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu dle zákona č. 229/1991 Sb. ve vztahu k pozemku parc. č. 1333 v katastrálním území Rýmařov.
9. Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 25. 9. 2019, č. j. 18C 193/2018-486, bylo řízení částečně zastaveno co do povinnosti žalovaného uzavřít s žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu dle zákona č. 229/1991 Sb. ve vztahu k pozemku parc. č. 726/1 v katastrálním území Rýžoviště.
10. Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 9. 12. 2019, č. j. 18C 193/2018-548, bylo řízení částečně zastaveno co do povinnosti žalovaného uzavřít s žalobci smlouvu o bezúplatném převodu do vlastnictví státu dle zákona č. 229/1991 Sb. ve vztahu k pozemku parc. č. 3357/1 odděleného od pozemku parc. č. 3357/1 v k. ú. Bruntál – město na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s. r. o. č. GP 3627-83/2019, dále co do

pozemku parc. č. 191/20 odděleného od pozemku parc. č. 191/1 v k. ú. Lomnice u Rýmařova na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s. r. o. č. GP 446-83/2019 a co do pozemků parc. č. 2091/45 a parc. č. 2091/47 oddělených od pozemků parc. č. 2091/1 v k. ú. Horní Benešov na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s. r. o. č. GP 963-83/2019.

11. Účastníci učinili nesporným, že žalobci jsou oprávněnými osobami ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě a o jejich nárocích bylo rozhodnuto rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu: č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998 pro k. ú. Michle, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000 pro k. ú. Dolní Měcholupy, PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000 pro k. ú. Michle, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001 pro k. ú. Dolní Měcholupy, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002 pro k. ú. Michle a Vršovice a v případě žalobkyně také dle rozhodnutí č. j. PÚ 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001 pro k. ú. Dolní Měcholupy a oba žalobci také dle rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. 674/11 ze dne 15. 11. 2011. Nárok žalobce byl uspokojen co do částky 224.468,83 Kčs a nárok žalobkyně co do částky 253.161,43 Kčs, přičemž tyto částky byly vyplaceny v penězích.
12. Účastníci dále učinili nespornými ocenění náhradních pozemků, a sice: parc. č. 379 v k. ú. Horní Benešov v částce 39.530,10 Kčs, parc. č. 1817/1 v k. ú. Horní Benešov v částce 44.029,19 Kčs, parc. č. 1071/1 v k. ú. Rýmařov v částce 6.714 Kčs, parc. č. 1072/1 v k. ú. Rýmařov v částce 165.294,80 Kčs, parc. č. 128/3 v k. ú. Horní Benešov v částce 11.840,30 Kčs, parc. č. 191/1 v k. ú. Lomnice u Rýmařova v částce 549.245,25 Kčs, parc. č. 2091/1 v k. ú. Horní Benešov v částce 50.416,90 Kčs, parc. č. 2091/46 v k. ú. Horní Benešov v částce 41.230,40 Kčs, parc. č. 2091/48 v k. ú. Horní Benešov v částce 48.062 Kčs, parc. č. 2091/49 v k. ú. Horní Benešov v částce 9.794,55 Kčs, parc. č. 2091/50 v k. ú. Horní Benešov v částce 9.873,60 Kč. Spornou zůstala cena pozemků parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov a parc. č. 583/1 v k. ú. Krnov – Horní Předměstí.
13. Z prohlášení ze dne 5. 12. 2000 plyne, že právní předchůdkyně žalobkyně prohlásila, že nárok na pozemky v k. ú. Dolní Měcholupy, které nelze vydat, a za které nelze poskytnout náhradní pozemky nepostoupí jiné osobě a požaduje za ně finanční náhradu. Proto také právní předchůdkyně žalobkyně požádala o finanční náhradu dopisy ze dne 23. 9. 2001 a ze dne 22. 3. 2002. Právní předchůdce žalobce požádal o finanční vyrovnání dopisem ze dne 19. 9. 2000, ze dne 6. 11. 2001 a ze dne 3. 4. 2002.
14. Z přehledu nároků a plnění nároků oprávněné osoby § 11, § 17, že zůstatek nároku právního předchůdce žalobce ke dni 19. 12. 2017 činil 15.642,60 Kčs a nárok právní předchůdkyně žalobkyně byl ke dni 23. 5. 2018 evidován jako nulový. Ke dni 12. 8. 2019 činil evidovaný nárok žalobce stále 15.342,60 Kčs, nárok žalobkyně ke dni 5. 9. 2019 pak 22.084,09 Kčs.
15. Ze sdělení Institutu plánování a rozvoje Hlavního města Prahy ze dne 3. 7. 2018 plyne, že Pozemkový fond ČR se poprvé dotazoval této instituce na poskytnutí územně plánovací dokumentace z let 1935 – 1970 v roce 2008 a od té doby do doby podání zprávy bylo podáno celkem 22 žádostí.
16. Výzvou ze dne 18. 4. 2018 a ze dne 30. 5. 2018 byla žalovaná vyzývána k řádnému ocenění restitučního nároku s odkazem na dobovou územně plánovací dokumentaci a následně i s upozorněním na soudní řešení věci. Opakovaně byla žalovaná vyzvána k řádnému ocenění dopisem právního zástupce žalobců ze dne 7. 5. 2019.

Žádostmi ze dne 23. 4. 2018, ze dne 12. 6. 2018, ze dne 5. 12. 2018 a ze dne 8. 4. 2019 požádali žalobce i žalovaná o převod zemědělských pozemků. Dle sdělení žalované ze dne 4. 6. 2018, resp. ze dne 17. 7. 2018 a znovu ze dne 8. 1. 2019, byla žádost žalobce i žalobkyně opakovaně zneplatněna z důvodu nedostatečné výše restitučního nároku, resp. k nim nebylo přihlíženo. Naposledy dopisem ze dne 10. 4. 2019 a ze dne 27. 5. 2019 bylo žalovanou sděleno, že k žádostem nebude přihlíženo z důvodu jejich neplatnosti, neboť hodnota pozemku je vyšší než hodnota nároku.

Dle smlouvy o převodu pozemku č. 13PR17/12 ze dne 14. 12. 2017 převedla žalovaná na Sportovní klub Sportaktiv, z.s., pozemek parc. č. 829/9 v k. ú. Rýnovice, když restituční nárok nabyt nabyvatel na základě smluv o postoupení pohledávek s původními oprávněnými osobami.

Dle znaleckého posudku č. 498/6/2018 vypracovaného soudní znalkyní doc. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D., dne 18. 5. 2018 činila administrativní cena nemovitostí sestávajících se z pozemků vyvlastněných a nevydaných restituentům na základě rozhodnutí Státního pozemkového úřadu podle zákona o půdě celkem 24.173.898 Kčs. Podíl připadající na žalobce pak dle jeho výpočtu činil 2.886.060 Kčs, podíl žalobkyně 3.151.255 Kčs.

Dle výpisů z katastru nemovitostí je Česká republika, s příslušností hospodařit pro Státní pozemkový úřad, vlastníkem těchto pozemků: parc. č. 191/1 trvalý travní porost o výměře 194906 m² v k. ú. Lomnice u Rýmařova, parc. č. 726/1 trvalý travní porost o výměře 90869 m² v k. ú. Rýžoviště, parc. č. 5383/1 trvalý travní porost o výměře 9756 m² v k.ú. Krnov – Horní Předměstí, parc. č. 128/3 ostatní plocha o výměře 1223 m² v k.ú. Horní Benešov, parc. č. 379 orná půda o výměře 15502 m² v k. ú. Horní Benešov, parc. č. 1332/7 orná půda o výměře 1981 m² v k. ú. Horní Benešov, parc. č. 1380/1 orná půda o výměře 18052 m² v k. ú. Horní Benešov, parc. č. 1817/1 trvalý travní porost o výměře 20009 m² v k. ú. Horní Benešov, parc. č. 2091/1 orná půda o výměře 60583 m² v k. ú. Horní Benešov, parc. č. 3357/1 orná půda o výměře 107186 m² v k. ú. Bruntál, parc. č. 1071/1 ostatní plocha o výměře 2238 m² v k. ú. Rýmařov, parc. č. 1072/1 orná půda o výměře 34828 m² v k. ú. Rýmařov, parc. č. 1333 ostatní plocha o výměře 917 m² v k. ú. Rýmařov.

Právní předchůdce žalobce se zúčastnil jednoho kola veřejných nabídek pozemků dle zákona o půdě z celkem 75 vyhlášených kol, v nichž byly nabídnuty pozemky v ceně převyšující 2 miliardy a žádného kola dle zákona č. 95/1999 Sb., z celkem 59 vyhlášených kol, kde byly nabízeny pozemky v ceně převyšující 12 miliard korun.

Z ortofotomapy k pozemku parc. č. 128/3 v katastrálním území Horní Benešov vyplývá, že přes tento pozemek je jediný přístup do domu č. p. 281, neboť z přední strany od silnice není viditelný vchod do tohoto bytového domu.

Na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. 3627-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019, vznikly z pozemku parc. č. 3357/1 o výměře 107186 m² pozemky parc. č. 3357/1 o výměře 97958 m² a parc. č. 3357/5 o výměře 9228 m², to vše v katastrálním území Bruntál-město. Na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. 963-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 15. 11. 2019, vznikly z pozemku parc. č. 2091/1 o výměře 60583 m² pozemky parc. č. 2091/1 o výměře 18739 m², parc. č. 2091/45 o výměře 1428 m², parc. č. 2091/46 o výměře 14046 m², parc. č. 2091/47 o výměře 4925 m², parc. č. 2091/48 o výměře 13732 m², parc. č. 2091/49 o výměře 3841 m² a parc. č. 2091/50 o výměře 3872 m², to vše v katastrálním území Horní Benešov. Na základě geometrického plánu vyhotoveného geodetickou kanceláří GEOS SILESIA s.r.o., č. 446-83/2019, potvrzeného KÚ pro Moravskoslezský kraj, KP Bruntál dne 1. 11. 2019, vznikl z pozemku parc. č. 191/1 o výměře 194906 m² pozemky parc. č. 191/1 o výměře 137533 m² a parc. č. 191/20 o výměře 57373 m², to vše v katastrálním území Lomnice u Rýmařova.

24. Dle znaleckého posudku č. 3319-99/2019 vyhotoveného znaleckým ústavem Grant Thornton Valuations a.s. dne 31. 7. 2019 činil nárok celé rodiny žalobců celkem 15.575.186,66 Kčs, přičemž výše nároku připadající na jednotlivé členy činila v případě žalobkyně 3.006.285,05 Kčs a v případě žalobce 2.443.785,05 Kčs.
25. Dle elektronického výpisu ze serveru www.batetelna.eu Státního okresního archivu Bruntál, se sídlem v Krnově, působil v Horním Benešově od roku 1946 do roku 1990 místní národní výbor.
26. Dle znaleckého posudku znalce Ing. Libora Hampla ze dne 29. 10. 2018, č. 6123/133/2018, činila hodnota pozemku parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov 76.140,05 Kčs, přičemž znalec vyšel ze skutečnosti, že část pozemku o výměře 1.330 m² je orná půda určená k bydlení, čemuž odpovídá sazba 56 Kčs/m² a část pozemku o výměře 651 m² je orná půda se sazbou 2,55 Kčs/m². Dle znaleckého posudku znalce Ing. Libora Hampla ze dne 27. 10. 2018, č. 6124/134/2018, činila hodnota pozemku parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov – Horní Předměstí 468.031,95 Kčs, přičemž znalec vyšel ze skutečnosti, že část pozemku o výměře 8256 m² je trvalý travní porost, čemuž odpovídá sazba 56 Kčs/m² a část pozemku o výměře 652 m² a 848 m² je trvalý travní porost se sazbou 4,95 Kčs/m², resp. 5,15 Kčs/m². Znalec vyšel z územního plánu města Krnova, dle kterého je převážná část pozemku zahrnuta do územní rezervy označené OK-R1 – plochy komerčních zařízení a menší část do plochy označení Z – plochy zemědělské.
27. Dle znaleckého posudku znalce Pavla Miškovského ze dne 5. 5. 2020 č. 5029/75/20 činila hodnota pozemku parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov včetně porostů 28.859 Kčs a pozemku parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov – Horní Předměstí 54.998 Kčs, celkem za oba pozemky 82.998 Kčs. Znalec vyšel u pozemku v Horním Benešově ze sazby 20 Kčs/m², neboť k datu ocenění zde působil místní národní výbor a platí proto cena určená pro ostatní obce. Naopak u pozemku v k. ú. Krnov – Horní předměstí vyšel znalec ze skutečnosti, že sice je pozemek určen územním plánem jako územní rezerva označená OK- R1 – plocha komerčních zařízení, avšak plochy územních rezerv nejsou podle platné územně plánovací dokumentace zastavitelné plochy, neboť jsou teprve prověřovány, zda jsou vhodné pro rezervované účely. Z hlediska ocenění se u takových rezerv nejedná o stavební pozemek.
28. Znalec Pavel Miškovský v rámci své výpovědi u jednání setrval na závěrech svého znaleckého posudku a uvedl, že pozemek parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov, co do výměry 1330 m² ocenil jako zastavitelný pozemek a co do výměry 651 m² jako nezastavitelný pozemek, přičemž u tohoto pozemku provedl srážku ve výši 5 % z důvodu, že tento pozemek nelze napojit na vodovod. Dále pro stanovení sazby vyšel z toho, že v Horním Benešově působil Místní národní výbor a tomu odpovídá sazba 20 Kč/m². Při určení existence Místní národního výboru vyšel znalec ze Sbírky zákonů z roku 1986, konkrétně z částky 8, kde je na straně 219 zveřejněno oznámení o vydání obecně závazných předpisů, konkrétně zde Česká komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj uveřejnila podle § 117 odst. 5 zákona č. 50/1978 Sb. o územním plánování a stavebním řádu seznam městských a místních národních výborů, které jsou stavebními úřady ke dni 1. 1. 1986, přičemž z tohoto seznamu pro Severní Moravu vyplývá, že městský národní výbor byl v Bruntále, v Rýmařově, v Krnově, ve Vrbně pod Pradědem, v Moravském Berouně, ve Zlatých Horách a v Břidličné a místní národní výbory byly v Městě Albrechticích a v Horním Benešově. Dle jeho názoru je rozhodující status tohoto úřadu k rozhodnému dni, nikoliv k dnešnímu dni, a to v souladu se stanoviskem Komory soudních znalců z roku 2017. Pokud jde o pozemek parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov – Horní Předměstí, znalec oceňoval tento pozemek podle bonity jednotlivých částí, a sice jako trvalý travní porost, když sice část pozemku je určena jako území rezerva dle územní plánovací dokumentace, avšak z uvedeného vyplývá, že tento pozemek není zastavěn a nemůže být oceňován jako stavební pozemek. Územní rezervy nejsou určeny k zastavění. Při tomto určení jsem vyšel z vyjádření České společnosti pro stavební právo ze dne 10. 11. 2016, v němž se uvádí, že plochy „územních rezerv“ nejsou podle platné územně plánovací dokumentace zastavitelné plochy. Definice „územní rezervy“ je uvedena v ustanovení § 36 odst. 1 nového stavebního zákona v části

věnované zásadám územního rozvoje ve formě legislativní zkratky: „Zásady územního rozvoje mohou vymezit plochu nebo koridor a stanovit její využití, jehož potřebu a plošné nároky je nutné prověřit (dále jen „územní rezerva“). V územní rezervě jsou zakázány změny v území, které by mohly stanovené využití podstatně ztížit nebo znemožnit. Změnit územní rezervu na plochu nebo koridor umožňující stanovené využití lze jen na základě aktualizace zásad územního rozvoje.“ Pozemky v „plochách územních rezerv“ nejsou podle platného územního plánu určeny k zastavění.

29. Znalec Ing. Libor Hampl v rámci své výpovědi u jednání také setrval na závěrech svých znaleckých posudků a uvedl, že cena vydávaných náhradních nemovitostí se určí podle jejich stavu ke dni ocenění, který vyjadřuje hodnotu a charakter toho, co oprávněná osoba skutečně nabude v době převodu. Posuzuje se stav nemovitostí, který vyjadřuje hodnotu nemovitosti, která má být náhradou oprávněné osobě převedena, tj. druh pozemku, stav pozemku, město nebo obec, ve kterém se nachází, zastavěnost pozemku, vymezenost pozemku v ÚPD, vydaná územní rozhodnutí, trvalé porosty a další součásti a příslušenství pozemku. Ocenění bylo provedeno podle současného posouzení pozemku, tedy ke dni 28. 10. 2018. Ke dni ocenění, konkrétně od 5. 10. 1998, Město Horní Benešov mělo městský úřad, včetně stavebního úřadu, což je více jako obec a obecní úřad. Město Horní Benešov bylo dle znalce městem i v roce 1990. Problematiku znalec konzultoval s panem Ing. Vlastimilem Valou CSc., vedoucím oddělení tvorby cen a verifikace na Státním pozemkovém úřadě, který je spoluautor rozsáhlé publikace Oceňování nemovitostí pro účely restitucí vydávaných podle zákona o půdě, vydané v roce 2019. Znalec proto vyšel v případě Horního Benešova z ceny 70 Kčs/m². Pokud jde o pozemek parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov - Horní Předměstí, znalec uvedl, že současné využití tohoto pozemku je plocha zemědělská, budoucí využití je plocha komerčního zařízení, kdy větší část pozemku je v územním plánu zahrnuta do územní rezervy označené OK-R1 a menší část je zahrnuta do části Z – jako plocha zemědělská. Jelikož oceňovací předpis přesně neuvádí, co je myšleno tím, že pozemek je v územním plánu určen pro stavbu a protože je takto jako pozemek stavební určen v rezervě, tuto část ocenil podle § 14 odst. 1 oceňovací vyhlášky jako pozemek stavební.
30. Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, oprávněnou osobou je státní občan České a Slovenské Federativní Republiky, jehož půda, budovy a stavby, patřící k původní zemědělské usedlosti, přešly na stát nebo na jiné právnické osoby v době od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 způsobem uvedeným v § 6 odst. 1.
31. Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, oprávněným osobám budou vydány nemovitosti, které přešly na stát nebo na jinou právnickou osobu v důsledku odnětí bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě.
32. Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, pozemky nelze vydat v případě, že a) k pozemku bylo zřízeno právo osobního užívání, s výjimkou případů, kdy bylo toto právo zřízeno za okolností uvedených v § 8, b) na pozemku bylo po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zřízeno veřejné nebo neveřejné pohřebiště, c) pozemek byl po přechodu nebo převodu do vlastnictví státu nebo jiné právnické osoby zastavěn; pozemek lze vydat, nebrání-li stavba zemědělskému nebo lesnímu využití pozemku, nebo jedná-li se o stavbu movitou nebo dočasnou nebo jednoduchou nebo drobnou a nebo stavbu umístěnou pod povrchem země. Za zastavěnou část pozemku se považuje část, na níž stojí stavba, která byla zahájena před 24. červnem 1991, a část pozemku s takovou stavbou bezprostředně související a nezbytně nutná k provozu stavby. Zahájením stavby se rozumí datum skutečného zahájení stavby, zapsané do stavebního deníku a oznámené stavebnímu úřadu, pokud byla stavba zahájena do dvou let od vydání stavebního povolení, d) na pozemku byla na základě územního rozhodnutí, s výjimkou osad dočasně umístěných, zřízena zahrádková nebo chatová osada nebo se na pozemku nachází zahrádková nebo chatová osada, která byla zřízena před 1. říjnem 1976, e) na pozemku, který byl vyňat ze zemědělského půdního fondu, bylo na základě územního

rozhodnutí zřízeno tělovýchovné nebo sportovní zařízení nebo se na pozemku nachází tělovýchovné nebo sportovní zařízení, které bylo zřízeno před 1. říjnem 1976, f) nelze-li provést identifikaci parcel z důvodu nedokončeného přidělového řízení podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu č. 28/1945 Sb., zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb.

33. Podle ustanovení § 11a zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak. Osoby, na které právo oprávněné osoby na bezúplatný převod jiného pozemku přešlo děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b), se pro účely tohoto zákona považují za oprávněné osoby. Pozemkový úřad nezahrne do veřejné nabídky pozemek, jehož převodu brání zákonná překážka, nebo pozemek, ke kterému uplatnila třetí osoba právo na převod podle zvláštního právního předpisu. Ve veřejné nabídce se uvedou: a) údaje o pozemcích podle katastru nemovitostí, b) cena pozemků, c) lhůta, ve které mohou oprávněné osoby o pozemky písemně požádat a d) adresa sídla organizační jednotky pozemkového úřadu, určené k převzetí žádosti. Pozemkový úřad zveřejní na své úřední desce oznámení o zahájení veřejné nabídky s uvedením údajů o pozemcích podle katastru nemovitostí a o jejich ceně. První den vyvěšení je dnem vyhlášení nabídky. Osoba, která žádá o převod pozemku, musí požádat pozemkový úřad o převod písemně do jednoho měsíce ode dne vyhlášení nabídky. Po vyhlášení je možno stáhnout pozemek z nabídky pouze tehdy, jestliže by převod pozemku byl v rozporu se zákonem nebo jestliže k němu bylo uplatněno právo na převod podle zvláštních právních předpisů. Stažení z nabídky zveřejňuje pozemkový úřad vyvěšením na své úřední desce. Žádost o nabídnutý pozemek musí obsahovat nezaměnitelné údaje o nároku, který má být převodem označeného pozemku zcela nebo zčásti uspokojen, musí být doručena na určenou adresu včas a musí mít písemnou formu. Jinak je neplatná. Neplatná je i žádost o pozemky, jestliže celkový nárok v ní uplatněný je nižší než součet cen žádaných pozemků. Pokud osoba, která žádá o převod pozemku, v rámci jedné veřejné nabídky podá jednu nebo více žádostí, přičemž součet cen žádaných pozemků v nich je vyšší, než činí celková výše nároků této osoby uplatněných v těchto žádostech, jsou všechny tyto žádosti neplatné. S oprávněnou osobou, která o nabídnutý pozemek požádá, uzavře neprodleně pozemkový úřad smlouvu o bezúplatném převodu. Smlouvu lze uzavřít pouze k uspokojení nároku uplatněného v žádosti. Požádá-li o nabídnutý pozemek více oprávněných osob, vyzve je pozemkový úřad, aby nabídly za pozemek nárok vyšší, než je cena pozemku stanovená podle odstavce 14. Podle výše nabídek stanoví pozemkový úřad pořadí, podle kterého bude postupně navrhopvat oprávněným osobám uzavření smlouvy. Lhůta pro přijetí návrhu činí 14 dnů a po jejím marném uplynutí má právo na uzavření smlouvy oprávněná osoba na dalším místě v pořadí. Žádost o nabídnutý pozemek podle odstavce 7 mohou na základě veřejné nabídky podat i fyzické nebo právnické osoby, na které bylo právo na bezúplatný převod pozemku převedeno nebo na které přešlo jinak než děděním nebo převodem práva podle § 13 odst. 8 písm. b) (dále jen "právní nástupce"). Pozemek z veřejné nabídky, který nebyl převeden na oprávněnou osobu, převede pozemkový úřad bezúplatně do vlastnictví právního nástupce, který o něj na základě veřejné nabídky požádal. Požádalo-li o pozemek více právních nástupců, postupuje pozemkový úřad obdobně podle odstavce 9. Je-li oprávněná osoba vlastníkem nebo spoluvlastníkem stavby, která je nemovitostí, lze jí mimo veřejnou nabídku převést do vlastnictví pozemek, na kterém je tato stavba umístěna, i pozemek nebo jeho oddělenou část v podobě parcely, jestliže s touto stavbou funkčně souvisí. Za stejných podmínek lze mimo veřejnou nabídku převést pozemek i na právního nástupce. Je-li oprávněná osoba vlastníkem nebo spoluvlastníkem pozemku, jehož součástí je stavba, která byla do 31. prosince 2013 samostatnou nemovitostí, lze jí mimo veřejnou nabídku převést do vlastnictví pozemek nebo jeho oddělenou část v podobě parcely, jestliže s touto stavbou funkčně souvisí. Za stejných podmínek lze mimo veřejnou nabídku převést pozemek i na jejího právního nástupce. Smlouvu o bezúplatném převodu pozemku nelze uzavřít, jestliže bylo uplatněno právo na jeho převod podle zvláštních právních předpisů. Cena pozemků uvedená ve veřejné nabídce se stanoví podle

nachází
provést
45 Sb.,

v § 4,
1 a 2,
jinak.
dáním
ují za
brání
podle
tastru

emně
losti.
ením
nem

d o
nout
ebo
ní z
utý
ého
mít
ní

od

en

to

ek

ze

e

a

p

vyhlášky č. 182/1988 Sb., o cenách staveb, pozemků, trvalých porostů, úhradách za zřízení práva osobního užívání pozemků a náhradách za dočasné užívání pozemků, ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., přičemž pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění budou oceněny jako stavební. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 85/1976 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se nepoužijí. Stejným způsobem se ocení i pozemky převáděné mimo veřejnou nabídku podle odstavce 11. Cena trvalého porostu a oplocení uvedená ve veřejné nabídce nebo stanovená podle odstavce 14 pro převod pozemku mimo veřejnou nabídku se odečte od ceny pozemku převáděného na osobu, která prokáže, že je na svůj náklad zřídila, pokud k vypořádání nedošlo v souvislosti s ukončením nájmu pozemku podle § 24 odst. 2. Stejně se postupuje i v případě, že trvalý porost nebo oplocení zřídil na svůj náklad právní předchůdce nabyvatele. Pozemek lze do veřejné nabídky zařadit nejvýše třikrát.

34. Podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona o půdě, oprávněné osobě náleží náhrada za obytné budovy, hospodářské budovy a jiné stavby, které podle tohoto zákona nelze vydat nebo které zanikly nebo byly převedeny na osobu, která není povinna je vydat. Obdobně oprávněné osobě náleží náhrada za pozemek, který se podle tohoto zákona nevydává a za který nebyl poskytnut jiný pozemek.

35. Podle ustanovení § 17 odst. 3 písm. b) zákona o půdě, nemovitosti ve vlastnictví státu, na které nebylo ve lhůtě uvedené v § 13 uplatněno právo na vydání, může pozemkový úřad převést do vlastnictví oprávněných osob k uspokojení jejich nároku na náhradu podle § 14 až 16 nebo § 20,

36. Podle ustanovení § 28a zákona o půdě, pokud tento zákon nestanoví jinak, poskytují se náhrady podle tohoto zákona v cenách platných ke dni 24. června 1991, a to u věcí nemovitých v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., a u věcí movitých v zůstatkových účetních cenách, u věcí movitých s nulovou zůstatkovou cenou ve výši 10 % pořizovací ceny.

37. Na základě provedení dokazování a v souladu s nespornými tvrzení účastníků má soud za to, že žalobci jsou oprávněnými osobami ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o půdě, přičemž žalobcům náleží restituční nároky, o kterých bylo rozhodnuto výše citovanými rozhodnutími pozemkových úřadů a které dosud nebyly zcela vypořádány, když žalobkyni bylo vyplaceno 253.161,43 Kč a žalobci 224.468,83 Kč. Spornou tak byla výše nároků obou žalobců, dále hodnota dvou vydávaných pozemků, soud se dále musel zabývat vhodností vydávaných pozemků, jakož i primárně podmínkami vydání pozemků, stejně jako vznesenou námitkou promlčení nároku na ocenění.

38. Pokud jde o ocenění nároků žalobců, ve věci byly předloženy každou ze stran znalecké posudky, u žalobců posudek doc. Ing. Renaty Schneiderové Herálové, Ph.D., č. 498/6/2018 ze dne 18. 5. 2018 a u žalované posudek znaleckého ústavu Grant Thornton Valuations, a.s., IČ 63079798, č. 3319-99/2019 ze dne 31. 7. 2019. Pokud byly restituční nároky žalobců hodnoceny doloženými znaleckými posudky v souladu s níže uvedenou judikaturou, tedy nikoli jako pozemky zemědělské podle stavu úřední evidence pozemků v pozemkových knihách, ale dle územně plánovací dokumentace platné ke dni převodu vlastnického práva k pozemku na stát, byly hodnoceny zcela po právu. Závěr žalované, že restituční nárok žalobců dosud evidovaný žalovanou pouze ve výši částky 224.468,83 Kčs u žalobce a v částce 253.161,43 Kčs u žalobkyně, je nesprávný. Ke změně ocenění nedošlo ani přes existenci žalovanou zadaného znaleckého posudku u znaleckého ústavu, který již původní evidované nároky žalobců podstatně zvýšil, byť nikoliv správně, jak bude uvedeno níže.

39. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 9. 2017, sp. zn. 28 Cdo 1964/2017, pokud část odňatých pozemků byla již v době přechodu na stát určena k zastavění dle stavebních plánů z třicátých let minulého století, tak pozemky, které byly v době přechodu na stát evidovány jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (tedy v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby), je

třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (dále např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 28 Cdo 3971/2014, a ze dne 2. 9. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1025/2015), (viz zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2013, sp. zn. IV. ÚS 1088/12, jímž bylo – se zřetelem na vyjádřený princip rovnosti – aprobováno pravidlo, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán). Pozemky, které byly v době přechodu na stát evidovány jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (v době prodeje existující územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby, existence územního rozhodnutí o umístění stavby), je třeba ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb. (srov. 28 Cdo 2914/2017).

40. Pokud jde o námitku promlčení vznesenou žalovanou, neshledal tuto soud důvodnou. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 9. 2009, sp. zn. 28 Cdo 3381/2009, dle kterého v případech, kdy povinná osoba nepopírá svůj závazek a jedná s oprávněnou osobou o podmínkách poskytnutí náhrady, počíná promlčecí doba běžet zásadně až dnem, kdy oprávněná osoba zjistí, že povinná osoba nehodlá plnit. Právní vztahy vzniklé podle restitučních předpisů nejsou obvyklými a ustálenými právní vztahy, známými z klasických forem občanského práva hmotného; vypořádání nároků z nich plynoucích se realizovalo nesnadno a v dlouhých časových termínech. Žalobci opakovaně vyzývali žalovanou v letech 2018 - 2019 k přecenění svých nároků, přihlásili se do veřejných nabídek k převodům pozemkům, přesto v nich neuspěli, neboť do nich nebyli ani připuštěni z důvodu nedostatečné výše nároků, která však byla po celou dobu evidována ve špatné výši, jak je uvedeno shora a což se ukázalo po téměř 20 letech od původního nacenění a kdy původně evidované nároky nedosahují ani desetinové výše skutečných nároků. I z postoje žalované v průběhu tohoto řízení bylo zjevné, že tato nehodná plnit, resp. nehodlá cokoliv měnit na výši evidovaných nároků a neumožní tak žalobcům účast ve veřejných nabídkách a neučinila by tak ani dříve, když stále trvá na svém původním nacenění. Pokud jde o samotné nacenění, nepředstavuje požadavek na „přecenění“ hodnoty pozemku, který nebyl oprávněné osobě vydán pro překážky stanovené zákonem o půdě, samostatné majetkové právo, jež by podléhalo promlčení, jak např. vyplývá z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4173/2017. Takové právo pak nemůže ani podléhat promlčení.
41. Pokud jde o liknavost a svévoli na straně žalované, jakožto další z podmínek tohoto zákonem předvídaného postupu, dospěl soud k závěru, že už samotná skutečnost, že žalovaná evidovala nárok žalobců ve špatné výši, představuje jednu z forem liknavosti. Ačkoliv se žalobci dlouhodobě neúčastnili veřejných nabídek (první žádosti žalobci podali v roce 2018, do té doby byla podána jen jedna žádost ze strany právního předchůdce žalobce, jak vyplynulo z provedeného dokazování), byla by jakákoliv účast žalobců ve veřejných nabídkách bezvýznamná, neboť podle evidence žalované je restituční nárok žalobců minimální, resp. nulový. V případě žalobkyně již vyčerpaný finančními náhradami. To ostatně dokazují i další žádosti žalobců před a po podání žaloby, kterým nebylo z důvodu nedostatečné výše restitučního nároku vyhověno. Je třeba připomenout, že je to právě žalovaná, která má povinnost evidovat restituční nároky oprávněných osob ve správné výši a nelze tedy spravedlivě požadovat po žalobcích, a by se účastnili veřejných nabídek v situaci, kdy si nebyli vědomi správné výše restitučního nároku. O libovůli pak svědčí právě způsob ocenění restitučního nároku žalobců, kdy žalovaná měla prokazatelně všechny podklady potřebné pro řádné ocenění původních nevydaných pozemků, ze kterých je patrné, že tyto byly při převádění na stát určeny k zastavění. Za této situace kdy se žalobci přes svůj aktuálně aktivní přístup nemůžou dlouhodobě domoci svých práv, má soud za to, že jsou splněny podmínky pro uspokojení nároku žalobců způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu (tedy prostřednictvím účasti ve veřejných

nabídkách). Rozdíl mezi oceněním žalované a správným oceněním činil u žalobkyně 3.151.255 Kč a u žalovaného 2.870.417 Kč, je víc než výrazný a bránil tak uspokojení téměř celého nároku žalobců. Žalobcům nelze klást k tíži, že se nevědomi si správného nacenění jejich nároků a vycházejí z povinnosti žalované provést řádné ocenění, neúčastnili veřejných nabídek až do roku 2018. S ohledem na dlouhodobé stanovisko žalované, které je v příkrém rozporu s konstantní judikaturou dovolacího soudu, nemohla být účast žalobců ve veřejných nabídkách úspěšná.

S ohledem na výše uvedené tak soud dovodil, že restituční nárok žalobců na náhradní pozemky dosud nebyl zcela uspokojen, přestože byl řádně a včas uplatněn a že žalobci mají právo na přímé uspokojení restitučního nároku na vydání náhradních pozemků mimo systém veřejných nabídek podle § 11a zákona o půdě, neboť postup žalované v této restituční věci je nutno hodnotit jako liknavý a svévolný. Pro posouzení je podstatný celkový přístup státu k uspokojení restitučního nároku a na oprávněné osoby nelze přesouvat nesnáze při vyřizování restitučních nároků (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 3389/2014). Žalovaná nesprávně ocenila nevydaný majetek a na tomto stanovisku setrvala i v tomto řízení. Nesprávným oceněním restitučního nároku žalovaná bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení restitučního nároku žalobců zákonem předpokládaným způsobem. V důsledku tohoto postupu se ocitla v mnoholetém prodlení. Soud proto v souladu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu dovodil, že v důsledku liknavého a diskriminačního postupu žalované nebylo možné po žalobcích spravedlivě požadovat pouze účast ve veřejných nabídkách, protože ta nemohla zjevně vést (vzhledem k podstatné disproporci mezi oceněním provedeným žalovanou a skutečnou výší restitučního nároku žalobců) k uspokojení jeho restitučního nároku a bylo proto namístě vyhovět žalobě o vydání konkrétních vhodných náhradních pozemků (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1117/2015, ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. 28 Cdo 1540/2015).

43. Pokud jde o žalobci vybrané pozemky, tyto, až na výjimku uvedenou níže, splňují předpoklady pro vydání oprávněným osobám, když soud posuzoval každý pozemek jednotlivě, i v souvislosti s jeho umístěním v terénu, velikostí, způsobem možného využití, přístupů dalších vlastníků apod. Případné okolnosti bránící vydání těchto pozemků byly vyřešeny vyhotovením geometrických plánů, které části nevhodné k vydání vydělily.

44. Pokud jde o ocenění vydávaných pozemků, učinili účastníci tyto ceny nespornými s výjimkou dvou pozemků, a sice pozemku parc. č. 1332/7 v k. ú. Horní Benešov a parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov - Horní Předměstí. V případě obou těchto pozemků byly vypracovány dva znalecké posudky, a sice znalcem Pavlem Miškovským a Ing. Liborem Hamplm. V obou případech se soud přiklonil k znaleckému posudku znalce Pavla Miškovského, který přesvědčivě obhájil závěry svého znaleckého posudku a které mají navíc oparu i v dalším dokazování jakož i v právních předpisech. Pokud totiž jde o otázku stanovení ceny zastavěných pozemků v závislosti na existenci místního či městského národního výboru, lze mít za to, že pro posouzení je rozhodující stav jaký tu byl k 24. 6. 1991, a nikoliv aktuální stav. Je-li proto město Horní Benešov městem, v němž od roku 1998 působí městský úřad, ač v roce 1990 tu působil místní národní výbor, jak ostatně vyplývá i ze serveru www.badatelna.eu, když ke zrušení národních výborů došlo zákonem č. 367/1990 Sb., o obcích, ke dni 24. 11. 1990, pak pro ocenění je nutné vycházet z částky 20 Kčs/m², nikoliv z částky 70 Kčs/m². Soud má za to, že v daném případě se jedná o právní závěr, který si je schopen udělat na podkladě zpracovaných znaleckých posudků. Cena tohoto pozemku tak činí 28.859 Kčs.

45. Pokud jde o ocenění pozemku parc. č. 5383/1 v k. ú. Krnov - Horní Předměstí, pak i v tomto případě se soud přiklonil ke znaleckému posudku znalce Miškovského. Lze souhlasit s argumentací tohoto znalce, podpořenou byť nezávazným doporučením České společnosti pro stavební právo, která je dobrovolným, zájmovým a nevládním sdružením fyzických a právnických osob, které se zabývají veřejným a soukromým stavebním právem, jeho vztahy v právním řádu s respektováním podmiňujících věcných souvislostí zejména na úseku architektury, urbanismu a stavitelství, dle kterého rezerva představuje pouze určitý výhled, návrh možného budoucího

využití, přičemž tento návrh se teprve ověřuje a není tak na jisto postavené, zda do budoucna k užití uvedenému v rezervě dojde či nikoliv. Teprve na základě dalšího kroku, kterým by bylo přeschválení územně plánovací dokumentace, by bylo možné pozemek použít jako plochu komerčního zařízení a tudíž jej ocenit jako pozemek zastavěný. Cena tohoto pozemku pak dle znaleckého posudku činí 54.139 Kčs.

46. S ohledem na výše uvedené soud žalobě vyhověl a nahradil projev vůle žalované ve vztahu k pozemkům uvedeným ve výroku I. tohoto rozhodnutí, když u těchto pozemků nebyly shledány okolnosti bránící jejich vydání, po provedení korekce ve smyslu zpracovaných geometrických plánů, přičemž hodnota náhradních pozemků vydávaných na základě tohoto rozhodnutí činí 1.089.44,89 Kč.
47. Současně je splněna i podmínka, že hodnota vydaných pozemků, při zohlednění hodnot pozemků vydaných stejným žalobcům, v dalších řízeních vedených u jiných soudů v České republice, nepřekračuje výši neuspokojených nároků žalobců.
48. Soud nevyhověl žalobě co do povinnosti žalované uzavřít smlouvu ve vztahu k pozemku parc. č. 128/3 v k. ú. Horní Benešov, když z provedeného dokazování vyplynulo, že přes uvedený pozemek vede jediná přístupová cesta k bytovému domu č. p. 281 a je z něj také přístup k domu č. p. 67. Současně svým charakterem se jedná o pozemek ostatní plochy. Z fotodokumentace mimo jiné obsažené ve znaleckém posudku znalce Ing. Hampla vyplývá, že je jen stěží zemědělsky využitelný. Soud tak má za to, že tento pozemek není možné vydat, neboť není pozemkem vhodným, jak jej definuje judikatura a jak lze v tomto směru odkázat na kritéria vhodnosti uváděná výše, která musí být vždy aplikována pro jednotlivé případy a pozemky.
49. O nákladech účastníků soud rozhodl podle ustanovení § 142 odst. 3 občanského soudního řádu, když právo na náhradu nákladů řízení přiznal žalobcům, ač ti nebyly ve věci zcela úspěšní, když soud zamítl jejich žalobu ve vztahu k jednomu z mnoha pozemků, když v základu žalobci byli co do základu se svou žalobou úspěšní a k modifikaci požadovaných pozemků došlo pod vlivem okolností zjištěných v průběhu řízení. Náklady řízení jsou tak tvořeny náklady právního zastoupení dvou žalobců za celkem 8 a půl úkonů právní služby po 20.256 Kč dle § 7 odst. 6 advokátního tarifu ve spojení s ustanovení § 11 odst. 1 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu, když bylo vycházeno z tarifní hodnoty 1.089.44,89 Kč představující hodnotu pouze vydaných pozemků. Odměna tak náleží za úkony převzetí věci, jednoduchá předžalobní upomínka, sepsání žaloby, účast u jednání dne 7. 8. 2019, doplnění žaloby dne 6. 9. 2019, účast u jednání dne 8. 10. 2019, účast u jednání dne 9. 12. 2019, účast u jednání dne 19. 5. 2020 a účast u jednání dne 28. 7. 2020, dále náhrad hotových výdajů dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu ve výši 2.700 Kč (9 x 300 Kč) a náhradu jízdného za účasti u soudu na trase Praha – Bruntál a zpět vozem Škoda Octavia při průměrné spotřebě 5,1 l/100km a vyhláškové ceně naturalu 95 ve výši 33,10 Kč/l a základní sazbě v roce 2019 v částce 4,10 Kč/km a vzdálenosti 564 km v částce 3.265 Kč za tři jednání v roce 2019, dále vozidlem Škoda Octavia o průměrné spotřebě 4,9 l/100 km v roce 2020 při vyhláškové ceně paliva 32 Kč/l a základní sazbě 4,20 Kč/km a vzdálenosti 574 km ve výši 3.311 Kč a stejným vozidlem v roce 2020 pouze při vzdálenosti 564 km v částce 3.254 Kč, tj. celkem za jízdné 16.360 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobců osvědčil, že je plátcem DPH, náleží mu i alikvótní část DPH ve výši 40.159,56 Kč. Celkem tak činí náklady řízení 231.395,56 Kč a podle ustanovení § 149 odst. 1 občanského soudního řádu jsou splatné k rukám právního zástupce žalobců.
50. O nákladech státu soud rozhodl podle ustanovení § 148 odst. 1 občanského soudního řádu, přičemž podle výsledku řízení byla k jejich hrazení zavázána žalovaná. Náklady státu jsou tvořeny toliko znalečným znalce Ing. Hampla za jeho účast u jednání soudu dne 28. 7. 2020 ve výši 1.050 Kč.
51. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, dvojmo ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále.

Nesplní-li žalovaný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může žalobkyně podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 občanského soudního řádu).

Bruntál 7. srpna 2020

Mgr. Jana Tihelková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Červínková.

VÝKAZ DOSAVADNÍHO A NOVÉHO STAVU ÚDAJŮ KATASTRU NEMOVITOSTÍ

Dosavadní stav					Nový stav														
Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku	Způsob využití	Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku	Způsob využití	Typ stavby	Způsob určení výměr	Porovnání se stavem evidence právních vztahů							
	ha	m ²	Způsob využití			Způsob využití	Způsob využití	Díl přechází z pozemku označeného v				Číslo listu vlastnictví	Výměra dílu		Označení dílu				
													katastru nemovitostí	dřívější poz. evidenci		ha	m ²		
3357/1	10	71	86	orná půda	3357/1	9	79	58	orná půda		0	3357/1		10002	9	79	58		
					3357/5		92	28	orná půda		0	3357/1		10002		92	28		
	10	71	86			10	71	86											

Výkaz údajů o bonitovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) k parcelám nového stavu

Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely	Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely
katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²		katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²	
3357/1		83551		58	69						
		85011		7	82	41					
		85600		1	38	48					
3357/5		83551		86	76						
		85011		5	52						

Seznam souřadnic (S-JTSK)

Číslo bodu	Souřadnice pro zápis do KN				Souřadnice určené měřením			
	Y	X	Kód kvality		Y	X	Poznámka	
61-186	526963.43	1081167.41	4				doč.stab. dle §91 odst.2	
61-187	526998.42	1081183.05	4				doč.stab. dle §91 odst.2	
999-176	527056.00	1081101.00	8				doč.stab. dle §91 odst.2	
999-177	527004.15	1081077.96	8				doč.stab. dle §91 odst.2	
1	527015.08	1081090.41	8				doč.stab. dle §91 odst.2	
2	526922.64	1081170.29	4				doč.stab. dle §91 odst.2	

GEOMETRICKÝ PLÁN
pro

rozdělení pozemku

Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:

Jméno, příjmení: Ing. Michal Jašek

Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů: 2234/04

Dne: 29. října 2019 Číslo: 159/2019

Nálezitostmi a přesností odpovídá právním předpisům

Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:

Jméno, příjmení: Ing. Michal Jašek

Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů: 2234/04

Dne: 5. listopadu 2019 Číslo: 126/2019

Tento stejnopis odpovídá geometrickému plánu v elektronické podobě uloženému v dokumentaci katastrálního úřadu.

Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.

Výrobce: GEOS SILESIA s.r.o.
Bochenkova 24, Opava
IČO: 28609549

Číslo plánu: 3627-83/2019

Město: Bruntál

Obec: Bruntál

Katastrální území: Bruntál-město

Mapový list: Rýmařov 0-0/31

Pro každou vlastníka pozemků byla poskytnuta možnost
seznámit se v terénu s průběhem navrhovaných nových hranic,
které byly označeny předepsaným způsobem:
doč.stab dle §91 odst.2

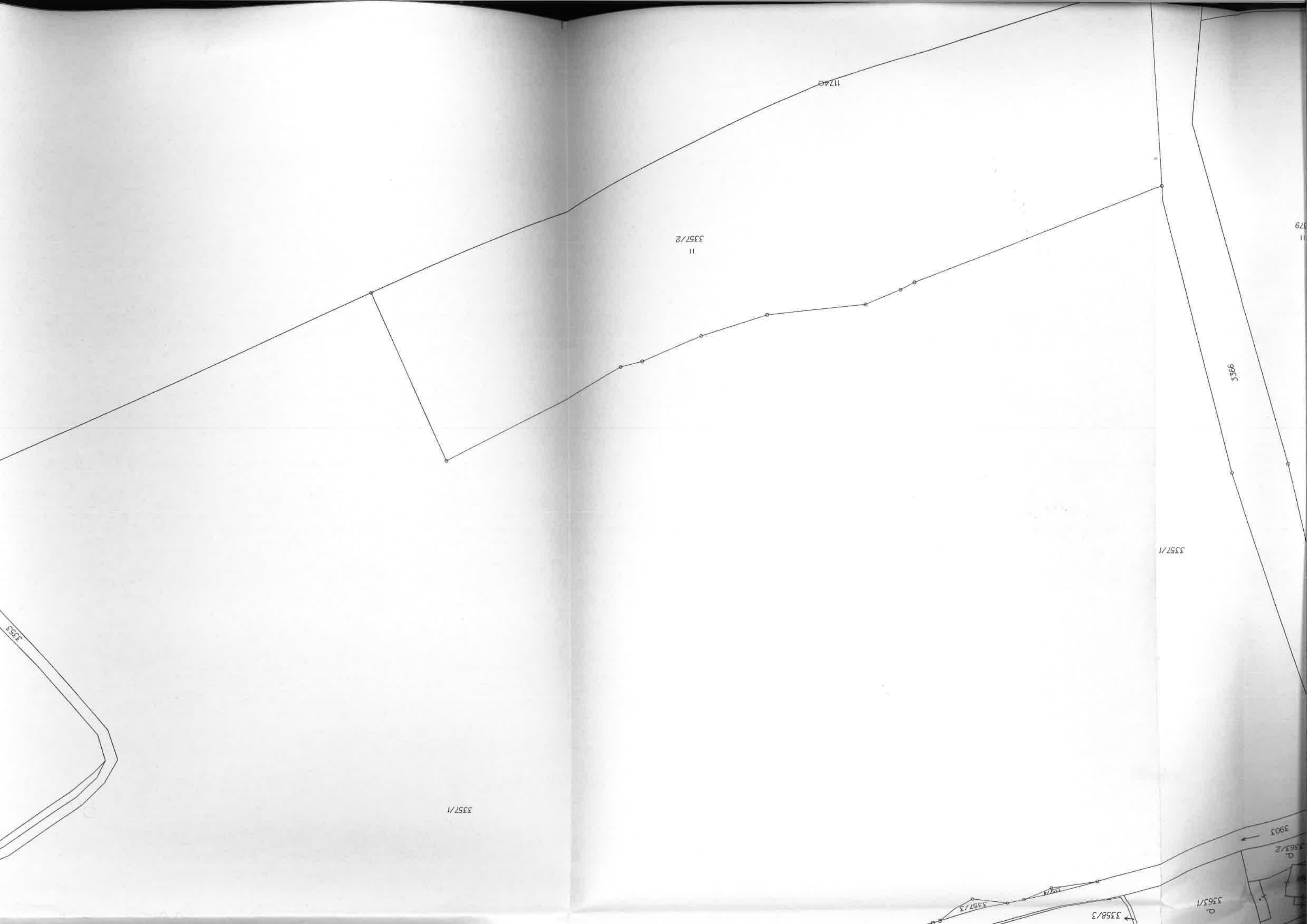
Katastrální úřad souhlasí s očištváním parcel.

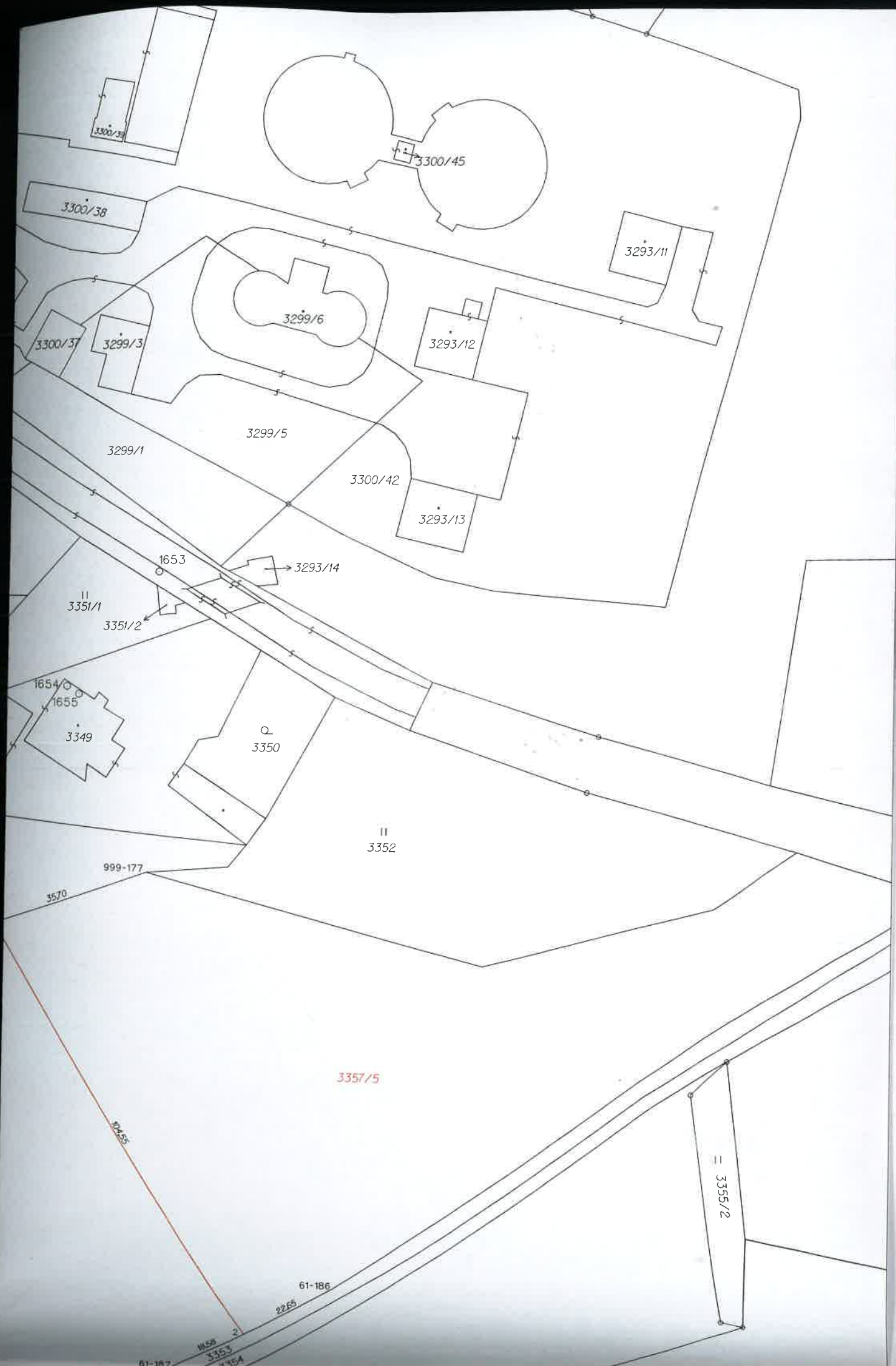
KÚ pro Moravskoslezský kraj
KP Bruntál
Ing. Eliška Hadwigerová
PGP-756/2019-801
2019.11.01 12:45:11 CET

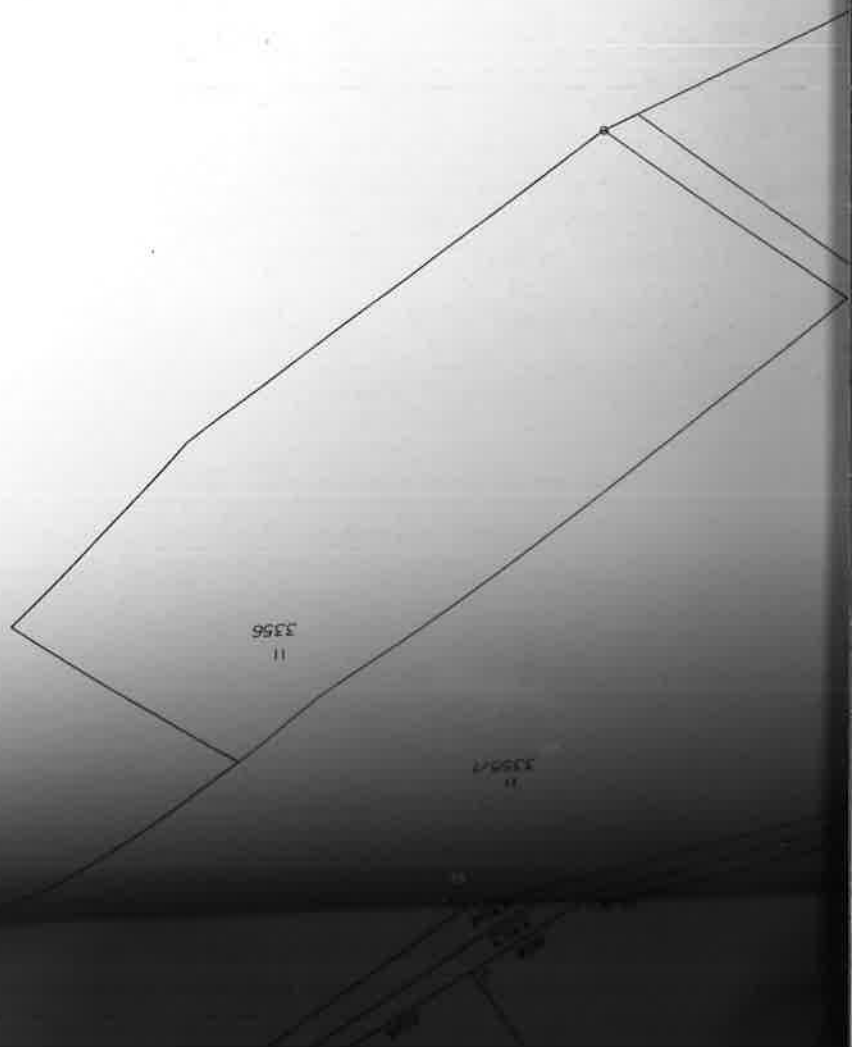
Amerika

Bruntálské lány

VÝKAZ DOSAVADNÍHO A NOVÉHO STAVU ÚDAJŮ KATASTRU NEMOVITOSTÍ

Dosavadní stav				Nový stav													
Výměra parcely		Druh pozemku	Způsob využití	Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku	Způsob využití	Typ stavby	Zpus určení výměr	Porovnání se stavem evidence právních vztahů						Označen dílu
ha	m ²				ha	m ²					katastru nemovitostí	dřívejší poz evidenci	Číslo listu vlastnictví	Výměra dílu			
					ha	m ²							ha	m ²			
1	6	05	83	orná půda	2091/1	1 87 39	orná půda			0	2091/1		10002	1 87 39			
					2091/45	14 28	orná půda			0	2091/1		10002	14 28			
					2091/46	1 40 46	orná půda			0	2091/1		10002	1 40 46			
					2091/47	49 25	orná půda			0	2091/1		10002	49 25			
					2091/48	1 37 32	orná půda			0	2091/1		10002	1 37 32			
					2091/49	38 41	orná půda			2	2091/1		10002	38 41			
					2091/50	38 72	orná půda			2	2091/1		10002	38 72			
	6	05	83			6 05 83											

VÝKAZ ÚDAJŮ O BONITOVANÝCH PŮDNĚ EKOLOGICKÝCH JEDNOTKÁCH (BPEJ) K PARCELÁM NOVÉHO STAVU

Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely	Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely
katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²		katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²	
2091/1		74814		27	71						
		73716	1	59	68						
2091/45		74814		2	88						
		73716		11	40						
2091/46		74814		56	98						
		73716		83	48						
2091/47		74814		49	25						
2091/48		74814	1	37	32						
2091/49		73716		38	41						
2091/50		73716		38	72						

GEOMETRICKÝ PLÁN

pro
určení pozemku

Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:

Jméno, příjmení Ing. Michal Jašek

Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů 2234/04

Dne 12. listopadu 2019 Číslo 168/2019

Nálezitostní a přesností odpovídá právní předpisům

Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:

Jméno, příjmení Ing. Michal Jašek

Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů 2234/04

Dne 18. listopadu 2019 Číslo 136/2019

Tento stejnopis odpovídá geometrickému plánu v elektronické podobě uloženému v dokumentaci katastrálního úřadu.

Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.

vytvořitel: GEOS SILEZIA s.r.o.
Bochenkova 24, Opava
IČO: 28609549

číslo plánu: 963-83/2019

obec: Bruntál

okres: Horní Benešov

území: Horní Benešov

poskytli: Horní Benešov 6-1/11,13

poskytnutí: lastním pozemků tví poskytnutí možnost
se v terénu s průběhem navrhovaných nových hranic
byly označeny předepsaným způsobem
doč.stab dle §91 odst.2

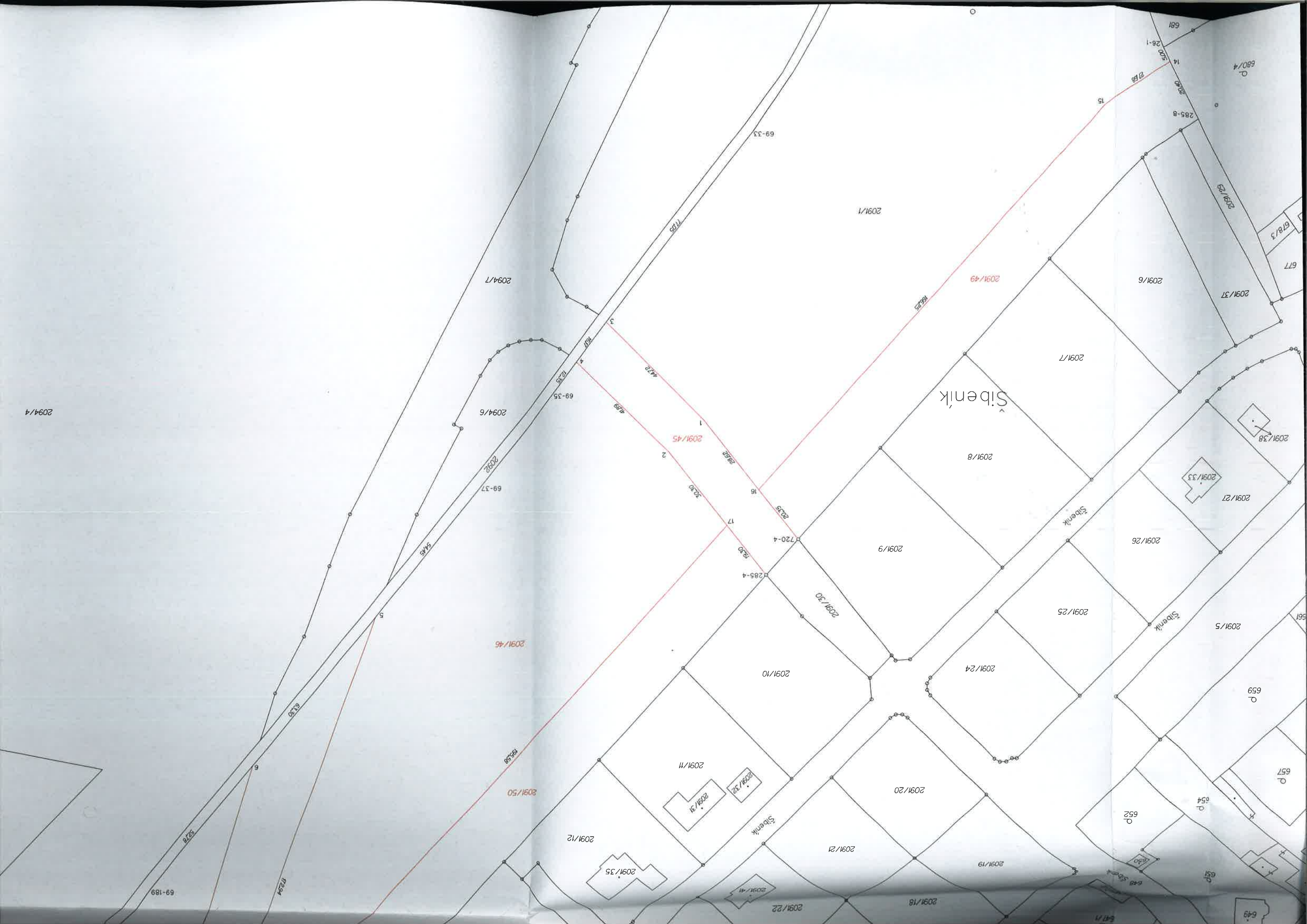
KÚ pro Moravskoslezský kraj
KP Bruntál
Ing. Oldřich Vašíček
PGP-796/2019-801
2019.11.15 22:05:29 CET

Seznam souřadnic (S-JTSK)

Název bodu	Souřadnice pro zápis do KN			Souřadnice určené měřením		
	Y	X	Kód kvality	Y	X	Poznámka
26-1	517605.49	1082996.51	4			sl. plotu
28-33	517472.80	1082966.22	8			doč.stab. dle §91 odst.2
29-35	517408.52	1082882.63	8			doč.stab. dle §91 odst.2
29-37	517384.35	1082851.79	8			doč.stab. dle §91 odst.2
29-189	517279.04	1082717.74	8			doč.stab. dle §91 odst.2
34-168	517132.33	1082453.02	4			doč.stab. dle §91 odst.2
285-1	517152.66	1082456.07	3			doč.stab. dle §91 odst.2
285-2	517236.42	1082553.60	3			doč.stab. dle §91 odst.2
285-3	517363.32	1082695.76	3			plast. mez. původní
285-4	517477.59	1082823.72	3			plast. mez. původní
285-8	517616.96	1082973.90	3			sl. plotu
70-4	517487.82	1082835.18	3			plast. mez. původní
1	517457.32	1082873.45	3			doč.stab. dle §91 odst.2
2	517446.08	1082863.25	3			doč.stab. dle §91 odst.2
3	517425.87	1082905.19	8			doč.stab. dle §91 odst.2
4	517416.04	1082892.40	8			doč.stab. dle §91 odst.2
5	517350.75	1082809.02	8			doč.stab. dle §91 odst.2
6	517311.67	1082759.27	8			doč.stab. dle §91 odst.2
7	517294.08	1082645.69	3			doč.stab. dle §91 odst.2
8	517280.85	1082651.52	3			doč.stab. dle §91 odst.2
9	517256.36	1082575.94	3			doč.stab. dle §91 odst.2
10	517245.09	1082585.40	3			doč.stab. dle §91 odst.2
11	517198.24	1082517.02	3			doč.stab. dle §91 odst.2
12	517174.02	1082487.38	3			doč.stab. dle §91 odst.2
13	517140.84	1082454.30	4			doč.stab. dle §91 odst.2
14	517607.75	1082992.06	4			barva na plotě
15	517585.90	1082975.14	3			doč.stab. dle §91 odst.2
16	517475.15	1082851.08	3			doč.stab. dle §91 odst.2
17	517464.95	1082839.58	3			doč.stab. dle §91 odst.2
18	517334.73	1082693.77	3			doč.stab. dle §91 odst.2
19	517349.86	1082680.68	3			doč.stab. dle §91 odst.2

623/1

622

2083

2082/2

2082/3

2084/2

2082/1

23/2

2084/1

2086

2489/2

285-1

11.95

13 8.64

114-168

46.90

12

38.30

2091/48

11

2097/3

Šibeník

2097/2

2097/1

posavadni stav

Kaz údajů o bonitovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) k parcelám nového stavu

isla bogu

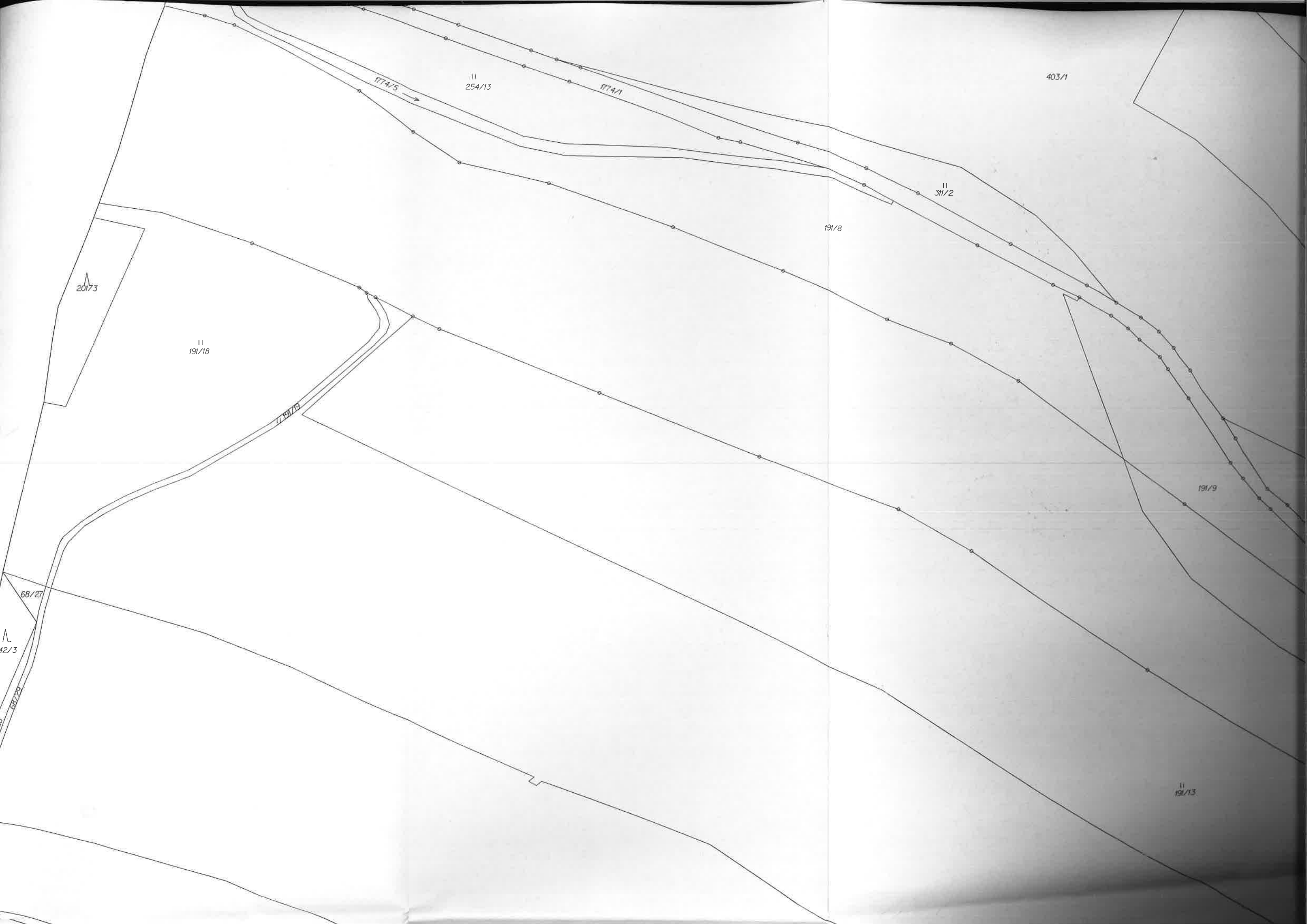
Seznam
Souřadnice pro zápis do KN

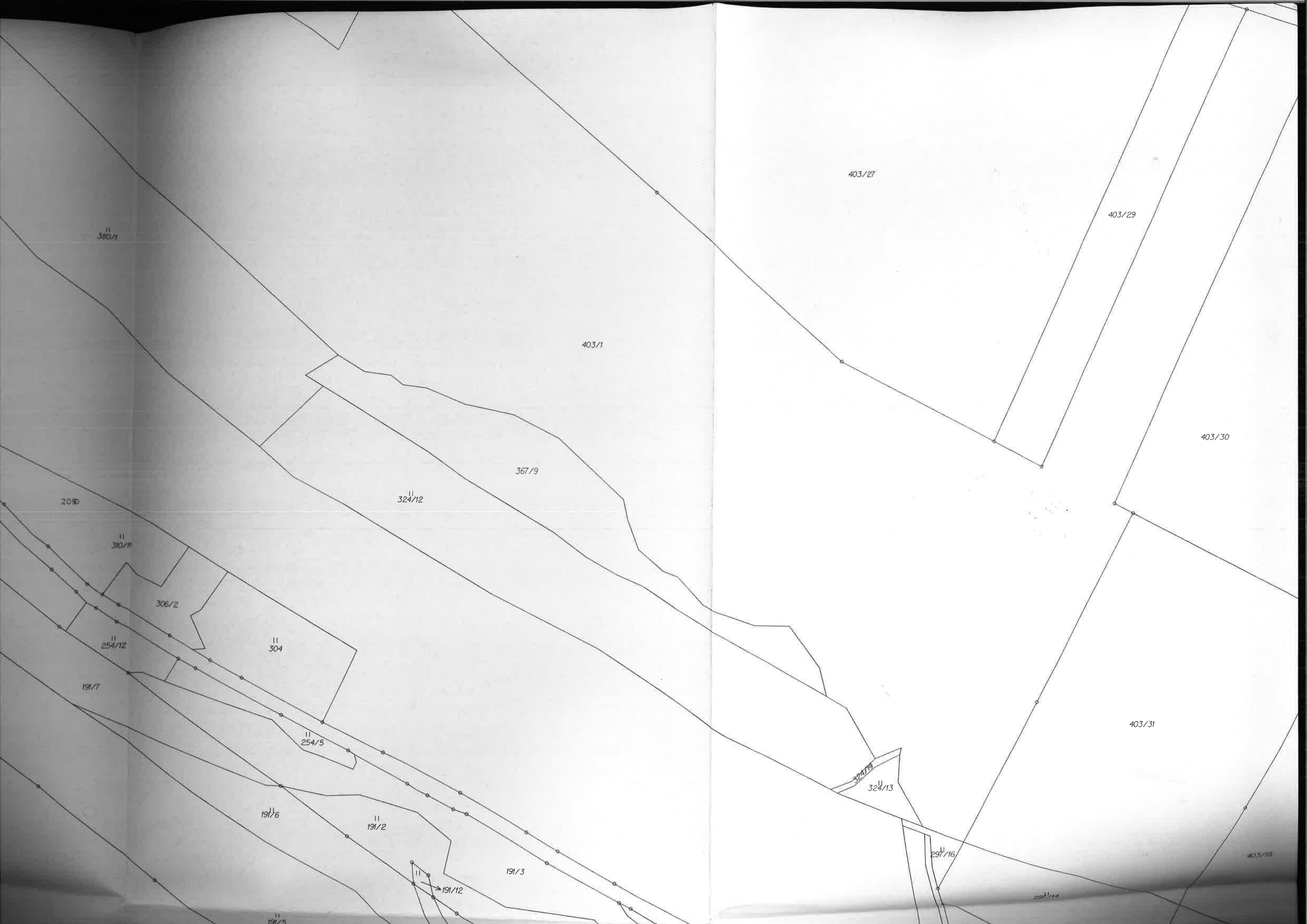
Souřadnice určeno měřením

doč.stab, dle §91 odst.2
doč.stab, dle §91 odst.2
doč.stab, dle §91 odst.2
doč.stab, dle §91 odst.2
doč.stab, dle §91 odst.2

STRATEGICKÝ PLÁN

ETRICKÝ PLÁN zemku	Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr: Jméno, příjmení: Ing. Michal Jašek Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů: 2234/04 Dne: 29. října 2019 Číslo: 158/2019 Naležitostmi a přesností odpovídá právním předpisům	Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr: Jméno, příjmení: Ing. Michal Jašek Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů: 2234/04 Dne: 5. listopadu 2019 Číslo: 125/2019 Tento stejnopis odpovídá geometrickému plánu v elektronické podobě uloženému v dokumentaci katastrálního úřadu Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.
GEOS SILESIA s.r.o. Bochenkova 24, Opava ČO: 28609549 46-83/2019 Bruntál Opava Opava u Rýmařova Opava 3-5/43, 3-6/21 Opava byla poskytnuta možnost průběhem navrhovaných nových hranic, předepsaným způsobem: tab dle §91 odst.6	Katastrální úřad souhlasí s očíslováním parcel. KÚ pro Moravskoslezský kraj KP Bruntál Ing. Eliška Hadwigerová PGP-755/2019-801 2019.11.01 09:10:45 CET	

Za Doležalovou usedlostí

68/1

Za Doležalovou usedlostí

7.0

8

68/19

68/15

68/11

68/17

6/89

11/6

11/6

